

Ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΝΑΓΟΥ

(Εκδόθηκε από τον Διόδωρο Καρυδάκη, το έτος 1987)

Λοιπόν ειπέ μου γέρων τις είσαι; Εγώ ζω «εν τω παντί» απεκρίθη. Είμαι κάτοικος του Σύμπαντος και κάτοχος του μυστηρίου της εν αυτώ δρώσης ψυχής. Ευρίσκομαι απανταχού και επισκοπώ τις λειτουργίες των νόμων της Φύσεως. Αρκεί να είπω εις εμαυτόν ότι θέλω να ιδώ τούτο. Περίεργον! Χωρίς άλλο ο γέρων αυτός, είπα εις τον εαυτόν μου, θα έχει πάθει το είδος εκείνο της μανίας το οποίο καθιστά τους εκ ταύτης έξαλλους Θεούς. Αλλά πριν να τελειώσω τον συλλογισμό μου αυτόν, άκουσα τον γέροντα να λέγει, απατάσαι, οι σκέψεις σου είναι παράλογες επειδή εκφέρονται χωρίς να προκαλούνται υπ' εμού, αφού δεν σου έδειξα σημεία παραφροσύνης. Εγώ αναγιγνώσκω τις σκέψεις σου διότι η εκφέρουσα αυτά διάνοια σου δεν είναι πέραν του Σύμπαντος, αλλά «εν αυτώ» κείται. Τότε ειπέ μου γέρων, τις είσαι, πως ευρέθης εδώ και πως είσαι γνώστης των όσων είπες; Α! λησμονείς ανθρωπίσκε μου, ότι συ ο τόσος δα την ψυχή είσαι υπέρτερος άλλων όντων κατωτέρας σου υποστάσεως και μάλιστα δια μόνης της θελήσεως σου δύνασαι να διευθετείς αυτά όπως θέλεις; Γιατί λοιπόν εγώϊστά μου ανθρωπίσκε δεν υπολογίζεις ότι και επέκεινα σου δύνανται να ευρίσκονται όντα τελειότερα σου;

Ρίγος διέδραμε το σώμα μου από κορυφής μέχρι ποδών. Ιδού! λέγει ο γέρων, βλέπεις ότι δεν δύνασαι προ της ελαχίστης δυνάμεως την οποία μετάδωσα εις τον οργανισμό σου να συγκρατήσεις τις αποτελούσες σε δυνάμεις. Και αληθώς ήμουν εντελώς αφοπλισμένος υπό εκείνης της επιρροής και αισθανόμουν ότι το Εγώ μου εξεμηνιζέτο. Αλλά ταχέως είπε, εγώ θα αφαιρέσω αυτήν την δύναμη και θα προσθέσω άλλη η οποία θα σε ενισχύσει εις το να εννοήσεις εκείνα τα οποία θα σου είπω. Αμέσως άλλη δύναμης διέδραμε τον οργανισμό μου η οποία ετόνωσε τα νεύρα μου και αμέσως αισθάνθηκα αυτήν και εις την διάνοια μου και εις το σώμα μου.

Άκουσε, λέγει. Ευρισκόμουν πολύ μακριά, όταν μια βραδυά του μηνός Ιανουαρίου, ακριβώς προ σαράντα ημερών, σε είδα να ανέλθεις επί του λόφου αυτού, ο οποίος έχει μεγίστη ιστορική σημασία γιατί άλλοτε υπήρξε άλσος του Ιερού του Απόλλωνος, να προσεύχεσαι επικαλούμενος την αλήθεια του Σύμπαντος να σε οδηγήσει στο να εννοήσεις τα «εν τη Φύσει μυστήρια». Σε άκουσα τότε να λέγεις: Ω Θεέ, εάν υπάρχουν, κατάστησε εις εμάς την ύπαρξη σου γνωστή με οιοδήποτε μέσο βούλεσαι. Αληθινά, αυτοί οι λόγοι εξεφέροντο υπό εσού ειλικρινά και αμέσως το «θείον» είπε προς εμέ τον κάτοικο του Σύμπαντος δια του μυστηριώδους τρόπου αυτού. Ιδέ εις την γωνίαν Γη και ακριβώς επί του λόφου του Αρδηττού κείμενου επί της χώρας Ελλάδος και χορήγησε εις τον ειλικρινή αιτητή αυτό που ζητεί. Από της εσπέρας εκείνης μέχρι αυτής έρχεσαι επί του βράχου αυτού τακτικά, ακριβώς την εννάτην ώρα, αγνοών όμως ότι η ώρα αυτή είναι σημαντική και επικαλούμενος επαναλαμβάνεις τα αυτά. Βλέπεις γνωρίζω καλά ό,τι έπραττες. Λοιπόν ζητάς να μάθεις την αλήθεια; Γνωρίζεις ότι αυτή προσκτάται δύσκολα υπό της ψυχής των ανθρώπων και δύσκολα αφομοιώνεται προς αυτήν; Ναι είπα. Άκουσε λέγει ο γέρων: «Η αλήθεια τότε θα λάμψει επί της διανοίας σου, όταν ως σκοπό του βίου σου ακολουθήσεις το πρόγραμμα του φιλοσόφου, εννοείται όχι εκείνου ο οποίος παρουσιάζεται προ της ανθρωπότητας κομπορημόνων, αλλά του αληθινού. Του φιλοσόφου του προκύψαντος εκ της αιτίας του Σύμπαντος του υποστάντος όλες τις μετατροπές και αναγεννηθέντος «εν τω Θείω Πυρί» που συγκρατεί όλες τις δυνάμεις της Φύσεως, αυτού του Πυρός που συνθέτει και αποσυνθέτει όλες τις ουσίες της όπως τις μεταβάλλει σε νοητικές δυνάμεις. Αλλά όχι, δεν πρέπει περί αυτού να είπω περισσότερα.

Το πρόγραμμα λοιπόν του φιλοσόφου είναι να πιστεύει ότι:

Ο Θεός ο υπό διάφορες ιδιότητες παρουσιασθείς προς την ανθρωπότητα υπό των ιδρυτών των Θρησκειών ευρίσκεται απανταχού της Φύσεως, δρων προς διαμόρφωση και εξέλιξη όλων των ουσιών της.

Οτι όλες οι προσωπικότητες του Σύμπαντος και όχι μόνον της Γης είναι μία ενιαία εκδήλωση του Θεού και ότι εκάστη φέρει «μεθ' εαυτής» τον Θεό. Συνεπώς προπηλάκιζομένη μία οιαδήποτε υπόσταση, προπηλακίζεται ο πάντων γεννήτωρ Θεός.

Οτι μεταξύ των ανθρώπων δεν υπάρχει τι το οποίο φυσικώς να τους χωρίζει εις έθνη, φυλές, τάξεις και σε όσα άλλα ο ατελής νους των ανθρώπων παρήγαγε προς ίδιο αυτών όλεθρο.

Οτι πάσα δράσις της Φύσεως και αυτό κατόπιν επισταμένης παρατηρήσεως επί των λειτουργιών της, ουδέν άλλο υπηρετεί παρά τα οργανικά όντα αυτής και τα μη τοιαύτα να τα μεταβάλει εις οργανικά. Συνεπώς πάσα υπόστασις δικαιούται να απολαμβάνει των ευεργετημάτων της Μητρός Φύσεως και του «εν αυτή» Θεού, αφού και αυτή συντελεί εις την τελείαν εκδήλωση τους, διότι διαλαμβανόμενη ως τελεία υπό της Φύσεως συντελεί περισσότερο εις την εκδήλωση της ζωής. Ο πορευόμενος εναντίον του νόμου αυτού ουδέποτε «όψεται Θεόν εν τη δράσει αυτού».

Οτι εφ' όσον οι οφθαλμοί των ανθρώπων δεν δύνανται να βλέπουν τις λειτουργίες της Φύσεως, θα υπόκεινται ούτοι εις αποσύνθεση και εις εκ νέου σύσταση.

Οτι η μεγαλύτερη των αρετών είναι η Φυσική ζωή και η «εν τω παντί» τελουμένη αγάπη εις την οποία ο Θεός εκδηλούται περισσότερο.

Οτι το Φως του Ηλίου και πάσα φωτίζουσα τον κόσμο χημική σύσταση περιέχει «εν εαυτή» εκείνο που ζωογονεί, συγκρατεί και στρέφει επί των τροχιών τους πάντα τα εν τη Φύσει εκδηλούμενα αντικείμενα και υποκείμενα και ότι το Φως είναι η μείζων έκφρασις του Θεού εις το Σύμπαν.

Οτι η ίδια σου μορφή επαναλαμβάνεται επί πασών των εκδηλωμένων μορφών και ότι ο Θεός δρα εν αυτή όπως εν τη συλλειτουργία των όλων προσωπικοτήτων παραχθεί ο τέλειος φιλόσοφος, ο δικαιούμενος να κατοικεί το Σύμπαν και δια των τελείων αυτού αισθήσεων αισθάνεται και την αρμονία και πάσα διάταξη τελούμενη υπό των νόμων όπως αυτή μη συνταράσσεται.

Οτι ο άνθρωπος εφ' όσον δεν είναι δίκαιος ζει εκτός της ζωής και του φωτός «ως συ ήδη» και είναι απολύτως τυφλός.

Οτι ο μη έχων την δύναμη να αγαπά τους ομοίους του ουδέ εαυτόν δύναται να αγαπά και ότι η περιπλάνησις και η οδύνη έσονται κλήρος αυτού.

Οτι το Φως τότε φωτίζει τις ψυχές, όταν αυτές διακαώς το επιθυμούν και εφ' όσον δύνανται να αγαπούν και είναι δίκαιες.

Ο γέρων έστη. Ισχυρά ακτίς φωτός αγνώστου εις εμέ προελεύσεως εφώτισε την μορφή του. Ήταν μεγαλοπρεπής. Ιδέ, λέγει. Ο Ουρανός διαμαρτύρεται διότι σου είπα πολλά και θα έλεγα ακόμη. Ήδη να θυμάσαι όσα άκουσες και μετά εξ μήνες, εάν τηρήσεις και ακολουθήσεις το πιστεύω του φιλοσόφου να επανέλθεις εδώ, ακριβώς την εννάτην εσπερινή ώρα και να πεις τις λέξεις Α... γ... Τ... Η... Φ...S εννέα φορές και αμέσως να κάνεις εννέα βήματα προς την Ανατολή αδιαφορών δια την ομαλότητα ή μη του εδάφους. Μετά την τέλεση αυτών των βημάτων θα ευρεθείς εις τας αγκάλας περικαλεστάτης Νύμφης. Εκείνη θα σου διδάξει τα απόκρυφα, εάν δεν ασχημονήσεις προς αυτήν δι' ανοήτων συλλογισμών. Μνήσθητι ότι θα σου ζητήσει αυτό που αντλεις δια των σωματικών σου οργάνων εκ της Φύσεως. Αλλά πριν να χορηγήσεις τούτο προς αυτήν να λάβεις ως αντάλλαγμα ότι θα σε

καταστήσει αμετάβλητο την ψυχή. Αυτά είπε ο γέρον και εξαφανίσθηκε. Έκαστος εννοεί την έκπληξη μου.

Μετά εξ μήνες ακριβώς, δηλαδή την 22 Αυγούστου του 1897, ανήλθον επί του λόφου του Αρδηττού με την πεποίθηση ότι θα ίδω την περικαλέστατη Νύμφη και από αυτήν θα εδιδασκόμεουν ό,τι με χωρίζει από την πραγματική ζωή, από την εν επιγνώσει ύπαρξη και τον σκοπό τον οποίο επιτελώ ως συνειδήσις. Ολόκληρος ο λόφος ήταν έρημος ανθρώπων, πράγμα όχι συνηθισμένο εις εκείνη την εποχή. Κάτωθεν εξαπλούτο ο κήπος του Ζαππείου ως άλλος παράδεισος με το πλήθος των φώτων του. Εις το καφενείο του Ζαππείου η μουσική έπαιζε την τελευταία πράξη του Φάουστ. Περίεργο, είπα, αυτή η σύμπτωσης ενέχει το μυστήριο, αλλά ας αδιαφορώ σε τοιαύτες αναπτυσσόμενες προλήψεις και ας ακολουθήσω το έργο μου.

Προσήλθα επί του βράχου εις τον οποίο άλλοτε είχα συναντήσει τον Κάτοικο του Σύμπαντος, ακριβώς την εννάτη ώρα. Αμέσως επρόφερα τις μυστηριώδεις λέξεις και άρχισα να κάμνω βήματα προς την Ανατολήν. Εις το έκτο βήμα ισχυρό ρεύμα αγνώστου δυνάμεως εις εμάς συγκλόνισε τον οργανισμό μου και παρ' ολίγο να χάσω την ισορροπία μου και να απωλέσω την προς την Ανατολή άγουσα. Ευτυχώς ισχυρός ψυχικός μου πόθος μου επέφερε την αταραξία και προχωρήσας εποίησα το έβδομο. Έτερο ρεύμα ισχυρότερο του πρώτου με σταματά. Αισθάνθηκα πλέον τον εαυτόν μου αδύνατον να προχωρήσει. Ισχυρά φωνή εβόμβησε εις τα ότα μου «προχώρα άνανδρε». Η φωνή ήταν του Κατόικου του Σύμπαντος. Με εμψύχωσε και με ακατάσχετη ορμή προχώρησα εις το όγδοο. Όγκος πελώριος παρουσιάσθηκε έμπροσθεν μου φράξας την οδό μου. Η φωνή επανέλαβε: «ενθυμού, ό,τι είπα, αδιαφόρησε για την ομαλότητα του εδάφους και προχώρα». Από αυτή την προτροπή άντλησα νέα δύναμη και ανοίξας τον διαβήτη μου εποίησα και το έννατο και ιδού Φως ισχυρό έλαμψε προ των οφθαλμών μου.

Πραγματικά Νύμφη περικαλέστατη, Θεά εξαισία εμφανίσθηκε ενώπιον μου, γυμνόπους, έχουσα ένδυμα λευκό, ασκεπής την κεφαλή και τας χείρας εσταυρωμένος. Πριν όμως να συνέλθω την άκουσα να λέγει: Υιέ της Γης και του Ουρανού, Θνητέ και δούλε άνθρωπε, ο ισχυρός του Σύμπαντος Νους, ο έχων εις το κέντρον αυτού την φωτισμένη ψυχή σε οδήγησε προς εμέ. Σου είπε ότι θα ευρεθείς εις τας αγκάλας μου. Αλλά πριν πράξεις αυτό σου είπε να τηρήσεις και ακολουθήσεις το πιστεύω εκείνο που σου ανέπτυξε, πράγμα το οποίο όμως εν μέρει το εξετέλεσες, διότι επί του λογικού σου κατίσχυσαν οι προλήψεις των ομοίων σου και ανέπτυξες ενδοιασμούς κατά του πιστεύω τούτου. Η μη πλήρης αναγνώρισις και πίστις προς ό,τι ο Κάτοικος του Παντός σου είπε, αυτή τη στιγμή σε χωρίζει από εμέ, χωριζόμενος δε από εμέ, δεν δύνασαι να υπερέχεις των άλλων ομοίων σου, διότι και συ όπως και εκείνοι είσαι θνητός και δούλος. Πίστευε όμως ότι υπάρχει εις το μέλλον ελπίς. Πίστευε, ότι πάν ό,τι έχασες αυτή τη στιγμή δύνασαι να το αποκτήσεις μετά εννέα έτη, εάν κατά τον χρόνο αυτό καταστήσεις τον νου σου υγιή και τον απαλλάξεις από όλες τις χυδαίες προλήψεις των ανθρώπων, αφομοιούμενος προς το έργο της Φύσεως, το οποίο κατ' εμέ είναι η καθολική αγάπη των συγκροτούντων αυτήν στοιχείων. Εάν ακολουθήσεις αυτή τη ζωή την οποία υπαγορεύει η καθολική αυτή αγάπη και αναγνωρίσεις ως σκοπό σου την ελευθερία της ψυχής σου η οποία έχει καταστεί δούλη των παθών της ανθρωπότητας, διότι αντί ο νους της να δίδει προς αυτήν τροφή υγιά και φυσική της χορηγεί πάθη τα οποία έχουν προκύψει εκ του εναντίον προς την Φύση λειτουργούντος νόμου των ανθρώπων, ο οποίος όμως συντελεί εις το να τους χωρίζει από τη Φύση και κατά συνέπεια και από εμέ.

Αλλά άνθρωπε δούλε και θνητέ αφού έφθασες μέχρις εμού, θα σου παρέξω ό,τι θα συντελέσει στο να ακολουθήσεις τη ζωή την οποία περιεγράψαμε. Θα σου δείξω οποίος κυκεών καταστρεπτικός της ανθρωπίνης προσωπικότητας συντελείται στην ανθρωπότητα για να κατανοήσεις το βάραθρο μέσα στο οποίο βρίσκεται, μακαρίζουσα εις αυτή τη

δοκιμασία την κατάσταση της δίκην ασυνειδήτου υπάρξεως. Αλλά δια να κατορθώσεις να το εννοήσεις αυτό, πρέπει να σε μεταβάλλω δούλε άνθρωπε. Πρέπει να αφήσω την εντός σου υπάρχουσα ψυχή ελεύθερη των νοητικών σου δεσμών. Πρέπει να μεταδώσω εις αυτήν εκ των ιδικών μου νοητικών δυνάμεων όπως κατορθώσει να επισκοπήσει το έργο της δούλης των παθών ανθρωπότητας. Και αμέσως λύσσασα τας χείρας της έψαυσε την κεφαλή μου.

ΝΕΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Εφερόμην εις ύψος εις το οποίο Φως ξένο προς τις ακτίνες του Ηλίου το παν μεγαλοπρεπώς περιέβαλλε. Θεά αθάνατος με οδηγούσε. Όταν εφθάσαμε επί σημείου τινός είπε: Ως ψυχή δεν δύνασαι επέκεινα του σημείου αυτού να βαδίσεις διότι δεν έχεις ιδίας δυνάμεις. Μόνον οι Θεοί, τα τέλεια της Φύσεως Εγώ, δύνανται να προσπελάσουν το σημείο αυτό. Τα Εγώ αυτά δύνανται να είναι μάκαρες κάτοικοι αυτού του επιπέδου και να γεύονται του ηδυτάτου καρπού της Γνώσεως, να είναι οι τέλειες «εν τη γνώσει του παντός» υποστάσεις. Αν αγαπητή ψυχή κατανοήσεις το έργο της Φύσεως θα προσπελάσεις το σημείο αυτό και θα καταστείς και εσύ μάκαρ του μέρους αυτού, όπως λέγει και το τέκνον της Γαλιλαίος. Ήδη όμως οι αποτελούσες σε δυνάμεις δεν είναι, επαναλαμβάνω, ανάλογες προς το μέρος αυτό, προς την ουσία του περιβάλλοντος τον χώρο αυτό Φωτός, *χώρο εις τον οποίο η Γνώσις είναι ο κυρίαρχος του Σύμπαντος Βασιλεύς*. Αλλά αγαπητή μου ψυχή, δεν έχεις να ωφεληθείς εκ των γνώσεων τούτων, αφού αγνοείς τον εξωτερικό του Σύμπαντος κόσμο. Ας επιστρέψουμε εις την ανθρωπότητα και εκεί θα ιδώμε το έργο της.

Πάραυτα ιπτάμεθα επί των πόλεων της Γης και δι απόκρυφου τινός ισχύος εφθάναμε μέχρι των λογισμών των ανθρώπων. Οποία φρίκη! Εκεί κατειργάζετο η δουλεία των συνειδήσεων. Εκεί το πάθος ήταν ο κυρίαρχος μοχλός της υπάρξεως. Εδώ Βασιλείς σφυρηλατούν τα δεσμά εαυτών και των άλλων. Εκεί κυβερνήσεις καταρτίζουν νόμους δια των οποίων η ανθρωπότης θα τρέφεται εκ των σαρκών της. Συγκρούσεις παθών αποτελούν τον έρωτα. Η Θεά προ αυτού του φαινομένου ερυθριά, αποτεινόμενη δε προς εμέ λέγει: *Ιδέ δούλη ψυχή, πως βεβηλούται η ιερότερη πράξις του Σύμπαντος εκ της οποίας απέρρευσαν και άνθρωποι και Θεοί*.

Προχωρήσαμε. Βλέπουμε ανθρώπους αναπαυόμενους εις την έσχατη δυστυχία, ελπίζοντας να κερδίσουν δια ταύτης το Φως. Οι διάνοιες τους έχουν παραλύσει. Η ψυχή μόλις δυνάμενη να συντηρήσει το σώμα δεν δύναται να συσπειρώσι «εαυτήν» επί του λογικού, η αταξία αυτού κυριαρχεί επ' αυτής, την αποκαθιστά ασυνείδητη, και εντεύθεν δεν δύναται να ελέγχει ουδεμία πράξη του λογικού. Βλέπουμε πάθη να αποκλείουν τις ψυχές εις την εκδήλωσή τους και οι διάνοιες τους να αναπτύσσουν μίσος, εγωισμό, αλαζονεία, οίηση. Βλέπουμε «πεποιθότας», πιστεύοντας ότι η Φύσις και τα ευεργετήματα της ανήκουν εις αυτούς και ότι οι μη κατέχοντες εδάφη είναι τέκνα που έχουν απορρεύσει όχι εκ της αυτής «οίας και εκείνοι πηγής». Βλέπουμε εις την διάνοια των ανθρώπων αναπτυσσόμενη πρόθεση όπως καταστήσουν πάντας τους άλλους δούλους τους και κυριαρχήσουν αυτοί ως απόλυτοι βασιλείς. Εδώ οι συγκρούσεις αποτελούν το επικινδυνότερο σημείο. Εδώ τα πάθη κρύπτονται υπό το πρόσχημα των Εθνών. Εδώ θυσιάζεται η μείζων λογικευόμενη ανθρωπότης. Εδώ πνίγεται η φωνή της ελευθερίας. Εδώ η κατανοούσα το σκοπό της ψυχή συντρίβεται «εν τη υπαγορευόμενη» υπό των ανθρωπίνων τούτων παθών δοκιμασία. *Ιδέ, λέγει, η Θεά*. Εδώ όλες οι σκέψεις των ανθρώπων κατεργάζονται των ανθρώπων τον θάνατο. Εδώ ο άρπαξ τρώγει τα σπλάχνα του Αγαθού. Εδώ ο κύριος αφαιρεί την τιμή του δούλου. Εδώ η δικαιοσύνη υβρίζει «εαυτήν» και τους νομοθέτες της. *Εδώ η επιστήμη απατά «εαυτήν» και προκαλεί την εξόντωση της*. Εδώ οι νομοθέτες ορέγονται ανθρώπινο αίμα ως άλλοι ιστορούμενοι υπό των ανθρώπων δαίμονες της κολάσεως. Εδώ οι Θρησκείες ζητούν να ενισχυθούν εκ των ανθρωπίνων πτωμάτων πατώναι αυτά όπως αφαιρέσουν και την τελευταία ικμάδα της ζωής τους. Εδώ οι Ιερείς τους τρέφονται εξ ανθρωπίνων σαρκών και πίνουν των ανθρώπων το αίμα.

Πτωχέ Ναζαρηνέ, λέγει η Θεά, τι έμελε να σου αποδώσουν! Οποία φρικάλέα τήβεννο σε ενέδυσαν. Ω Υιέ του Ουρανού Εμμανουήλ. «Εν τω ονόματι σου» η ανθρωπότης οργιάζει. Εν τω ονόματι σου, το αίμα ρέει ποταμηδόν. «Εν τω ονόματι σου» τα έθνη κατακρεουργούν τα έθνη. Εν τω ονόματι σου το πάθος αποτελεί την υπόσταση των δήθεν διδαγμάτων σου. Η Αγάπη συντρίβει τις κεφαλές των ανθρώπων και η δικαιοσύνη αναιρεί τις ανθρωπίνες υπάρξεις.

Ισχυρά δύναμις έλκει την προσοχή μου προς τον Ουρανό και ο Κάτοικος του Σύμπαντος λέγει: Αρκεί, επιστρέψατε τούτον εις τα ίδια.

ΠΡΟΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Συνήλθα. Η Θεά λάμπουσα εκ κάλλους μου είπε: Παν ό,τι η ψυχή σου «ηρύσθη» και είδε, το μεταδίδω στην διάνοια σου και τούτο έσεται αυτό το οποίο σου χορηγώ. Σου υπόσχομαι όμως ότι εάν δεν αποτελέσεις άρνηση προς την αλήθεια, μετά εννέα έτη να επανέλθεις εδώ και τότε, ω δούλε και θνητέ ανθρωπίσκε, θα σου δώσω ό,τι θα σε καταστήσει αθάνατο και ελεύθερο. Και η Νύμφη εξαφανίσθηκε. Ακούσθηκε η φωνή του ισχυρού γέροντος, λέγουσα: Πρόσεχε, πρόσεχε και ενθυμού.

Η Σελήνη «πλησιφαής» ανέτειλε επί του Υμηττού και κατήλθα έκπληκτος του Αρδηττού.

Παρήλθαν ακριβώς εννέα έτη από της εποχής των αφηγηθέντων γεγονότων κατά τα οποία κατέβαλα πολλές προσπάθειες όπως ακολουθήσω το πρόγραμμα το οποίο μου εδόθη από τον σεβάσμιο γέροντα, Ομολογώ ότι εις την κοινωνία μας απάντησα μυριάς δυσκολίας όπως συγκρατηθώ εις το ύψος το οποίο έπρεπε δια να κερδίσω απόλυτα την εύνοια της Νύμφης και εδοκίμασα όχι ολίγες πικρίες. Πλειστάκις ευρέθην εις την σκληρή ανάγκη να υποκύψω εις τις απαιτήσεις του κοινωνικού μας βίου και ουχί άπαξ με περιέβαλαν συναισθήματα απογοητεύσεως. Εν τούτοις υπέμεινα καρτερικά την διέλευση των εννέα ετών και πολλάκις προσήλθα προς τον βράχο του Αρδηττού και επικαλέσθηκα την βοήθεια του θείου γέροντος όπως μη με εγκαταλείψει, αλλά με εμπνέει διαρκώς προς την αλήθεια. Την Θεία εκείνη αλήθεια την οποία εκπροσωπούσε η θεσπέσια Νύμφη, η τόσοσν εγείρασα εις εμέ την επιθυμία να μάθω περί της υποστάσεως της. Πλειστάκις έσωθέν μου αισθάνθηκα φωνήν να μου λέγει επιτακτικά! «Εστέ σώφρων» Ιδέ προς το Φως και εκείθεν ανάμεινε την εξήγηση του αιτίου της υπάρξεως σου.

Άλλοτε αισθάνθηκα η αυτή φωνή να μου λέγει: Πόσον ταπεινός τις ιδέες είναι ο άνθρωπος όταν νομίζει ότι αυτός είναι η μοναδική συνείδησις της Φύσεως, το διακεκριμένο αυτής Εγώ, ενώ αληθινά δεν είναι παρά μόνον απειροελάχιστη εκδήλωση της παραβαλομένη προς τα θεία εκείνα Εγώ τα οικούντα εις του θείους του Σύμπαντος Ηλίους και τα τόσα άλλα αυτών σώματα των οποίων οι νόμοι και οι λειτουργίες είναι κατά πολύ συνθετότερες και εναργέστερες των του Πλανήτου μας. Αισθάνθηκα εσωτερικά μου ποτέ την φωνή του Θείου γέροντος λέγουσα: *Τέκνον, το Άπειρον άπειρα Εγώ δημιουργεί και τα δημιουργήματα του αυτά άπειρα εις τις Θείες τους γνώσεις καθίστανται. Ο άνθρωπος είναι περιορισμένο Εγώ. Ο χρόνος τον οποίο έχει διανύσει κατά την εξέλιξη είναι ελάχιστος και κατ' ακολουθία οι διανοητικές του λειτουργίες δεν ήτο δυνατόν να είχαν εκδηλώσει πλειότερα. «Ουχ ήττον» υποκείμενος εις τις ενέργειες του Απείρου αεί θα πολλαπλασιάζεται εις τις γνώσεις και προϊόντος του χρόνου θα φτάσει εις τοιαύτην περιωπή ώστε να διοικεί δια της θελήσεως του ολόκληρα τμήματα της Φύσεως!*

Σκέφθηκα πολύ επί των μεταδοθέντων ιδεών εις εμέ και έλεγα, τι άρα να είναι εκείνο το οποίο αποκαλούμε θέληση; Η φωνή του γέροντος δεν εβράδυνε να ακουσθεί και τώρα μάλιστα με κάποια ανέκφραστη ηδύτητα να λέγει: Η Θέλησις; Α! Πόσον μικρός είναι ο άνθρωπος εις την εξέταση των δυνάμεων εκείνων που τον αφορούν! Η θέλησις, τέκνον μου, είναι ο αρτιώτερος νόμος της ψυχής του όντος. Εις αυτόν τον νόμο καταλήγουν όλοι οι άλλοι

νόμοι ως εις μεγάλη αρτηρία από της οποίας εξορμούνται όλες οι κινήσεις οι οποίες καταφαίνονται εις τον οργανισμό του όντος και εκ των οποίων αρδεύονται όλα τα μέρη αυτού την ζωή, η οποία προκαλεί την συναίσθηση της υπάρξεως. Όταν ο νόμος αυτός μεγενθυνθεί και επιτυγχάνεται τούτο όταν συλλειτουργούν υγιώς ψυχή και οργανισμός, εκδηλούται ως άρτια νοητική ενέργεια, απέναντι της οποίας υποχωρούν όλα τα εμπόδια. Ακόμη δε «μειζων» καθίσταται εις τις λειτουργίες του ο νόμος αυτός, εις την νοητική του υπόσταση, όταν πλούτος ιδεών διακανονίζει τις ενέργειες του. Αλλά μη επ' αυτών επί πολύ ασχολείσαι. Η κατανόησις αυτών των Θείων δυνάμεων δύναται να συντελεσθεί όταν η ψυχή του ανθρώπου δυνηθεί να απαλλαγεί από τις τόσες κακίες, αυτές τις οποίες δυνάμεθα να διακρίνουμε σήμερα υπό τον τύπο των προλήψεων και εις τις οποίες εκδηλούνται όλα εκείνα τα ελαττώματα του ανθρώπου τα οποία κατόπιν εγκαθίστανται ως κοινωνικές συνθήκες και πολιτειακοί νόμοι. Για να μπορέσεις να γίνεις πραγματικά φίλος της Νύμφης, οφείλεις να διακρίνεις, ότι εφ' όσον ο άνθρωπος δεν διαβλέπει ότι ως Ον της Φύσεως πρέπει να συμμετέχει εις τις λειτουργίες της μη παραγκωνίζων ουδέν άλλο ον, είναι αδύνατον να λειτουργήσει «εν αυτώ» ο Θεός νόμος της θελήσεως. Εφ' όσον δεν κατανοήσεις ότι το ον έχει σκοπό ο οποίος εκδηλούται δια της πλήρους αυτού ελευθερίας, της ελευθερίας εκείνης η οποία δεν αναιρεί «εν τη εκδηλώσει της» ούτε δική του φυσική λειτουργία ούτε και άλλου όντος, δεν είναι δυνατόν να γίνεις αληθινός φίλος της Νύμφης, ούτε και να δεχθείς τις Θείες της περιπτύξεις, τις περιπτύξεις αυτές που μεταδίδουν Θεία ζωή.

Πλειστάκις κατά το εννεατές αυτό χρονικό διάστημα ερώτησα τον εαυτό μου τι άραγε να συμβαίνει μεταξύ εμού και του Θείου γέροντος ώστε να ακούω εσωθέν μου ευκρινώς την φωνήν του, ενώ άλλοτε παρήρχετο αρκετός χρόνος χωρίς να ακουστεί η Θεία αυτή φωνή. Ομολογώ ότι δεν εύρισκα τη λύση αυτού του αινίγματος, ούτε και εις το ερώτημα μου αυτό εδίδετο κάποια απάντησις εκ μέρους της Θείας του γέροντος φωνής. Συνέβη κατά τον Ιανουάριον του 1902 πέμπτου έτους μετά την γνωστή συνάντηση μου μετά της περικαλλούς Νύμφης και του Κατοίκου του Σύμπαντος να εξασκήσω επί νέου τινός γνωστού μου, όλη μου την επιρροή όπως υπανδρευθεί κόρη φιλικής μου οικογενείας, την οποία είχε μεν μνηστευθεί προς διετίας, αλλά τελευταίως είχε μετανοήσει γι' αυτό, ώστε η μνηστεία (αυτή) να έχει θεωρηθεί από αμφοτέρους ως μη υπάρχουσα. Εξάσκησα την επιρροή μου τόσο ώστε εις αυτήν να υποδουλωθεί η διάνοια του νέου και κυριαρχούσης εις αυτήν της ιδικής μου πεποιθήσεως να αποφασίσει τον γάμο, ο οποίος και εγένετο προς μεγάλη χαρά της κόρης. Ομολογώ, ότι προέβην εις την πράξη αυτή διότι διέβλεπα αδικία η οποία εγένετο εκ μέρους του νέου προς την κόρη λόγω των πολλών υποσχέσεων του αφ' ενός και της μνηστείας και της οικειότητας η οποία είχε αναπτυχθεί μεταξύ τους, η οποία θα παρασκεύαζε δια την κόρη θλιβερά γεγονότα εάν δεν ετελείτο ο γάμος. Τέλος, όπως είπαμε, ο γάμος τελέσθηκε.

Από της στιγμής εκείνης όμως, αισθάνθηκα ότι μεταξύ εμού και της εσωτερικής εκείνης δυνάμεως η οποία εξεδηλούτο ως φωνή του Κατοίκου του Σύμπαντος, όπως ενόμιζα, διεκόπη πάσας σχέσις. Παρήλθε ολόκληρο έτος και δεν αισθάνθηκα ούτε μία φορά την επίδραση της θαυμάσιας αυτής λαλιάς επί του νου μου, ούτε και επί των αισθήσεων μου εκυριάρχησε η θεία εκείνη μελωδία η οποία άλλοτε εγέννα εις την ψυχή μου την ελπίδα θείου μέλλοντος. Πλειστάκις μετέβην επί του Αρδηττού και με κατάνυξη εδεήθην προς τον Θείο γέροντα όπως, αν μη τι άλλο, μου φανερώσει τι ήταν εκείνο το οποίο συνετέλεσε τόσο πολύ εις το να με αποξενώσει από αυτόν. Εν τη απελπισία μου εδεήθην και προς την Νύμφη και μάλιστα μέχρι παραβάσεως όρων τινών τους οποίους είχαμε προσυμφωνήσει και τους οποίους ως εκ του άκρως μυστικού αυτής ύφους δεν τους προανάφερα κατά την έκθεση των γεγονότων της πρώτης μας συναντήσεως. Αλλά και εκείθεν σιγή επεκράτη.

Τέλος μετά πάροδο δέκα τεσσάρων ολοκληρών μηνών και κατόπιν δεήσεώς μου τινός την οποία απηύθυνα προς τον Θείο γέροντα επί του λόφου του Αρδηττού, άκουσα την φωνήν του

να μου λέγει έσωθέν μου: Τέκνον, στις πράξεις του ανθρωπίνου σου βίου, του μετά την αποκάλυψη προς σε του Κάτοικου του Σύμπαντος, δεν ετήρησες ό,τι ακριβώς σου συνέστησε προς τον σκοπό να επιτύχεις του αγαθού και δι' αυτού να πληρώσεις τον σκοπό της ανθρωπίνης σου υπάρξεως, αλλά εδημιούργησες ζητήματα, τα οποία ως εκ της φύσεως τους και δια να πληρωθεί ο Θεός νόμος της Φύσεως, σου επιβάλλουν μακροτέραν διαμονή εις τον κόσμον αυτόν. Εγώ δεν είμαι παρά ο εις τις συνειδήσεις των ανθρώπων εκδηλούμενος έλεγχος. Προωρίσθηκα από την Θεία Φύση δι' αυτόν τον σκοπό και εφ' όσον οι συνειδήσεις των ανθρώπων δεν εκφραλίζονται «εν τη αναιρέσει των υπό της Φύσεως επιβαλλομένων προς τα όντα αυτής λειτουργιών», τότε εγώ τις καθοδηγώ εις την αλήθεια, ελέγχω τις παρεκκλίνουσες του σκοπού τούτου πράξεις τους και συμβουλευώ την επικράτηση της αλήθειας δια της οποίας επιτυγχάνεται η μεταξύ των ψυχών και των σωμάτων αρμονία. Η επίτευξις αυτής της αρμονίας, μόνη, δύναται να προκαλέσει επί του ανθρώπινου νου την εκδήλωση και αρμονία των δυνάμεων της ανθρωπίνης ψυχής, οι οποίες εκδηλούμενες πληρούν τον νουν Φωτός και έτσι καταπαύει η περίοδος της ανά τους ανθρώπινους οργανισμούς δράσης της ανθρωπίνης ψυχής. Αλλά περί όλων αυτών δεν δύνασαι ακόμη να έχεις πλήρη αντίληψη. Εάν όμως ευτυχήσεις να κοινωνήσεις προς την Θεία Νύμφη, τότε εν λεπτομέρεια θα δυνηθείς μετ' αυτής να μελετήσεις αυτά τα ζητήματα. Ήδη σου λέγω, ότι εγώ δεν είμαι ο Γέρων μετά του οποίου επικοινωνήσες επί του μέρους τούτου, αλλά όργανο αυτού, του οποίου η ειδικότης είναι εκείνη την οποία σου είπα. Άρχισες να με αισθάνεσαι ευθύς ως η Νύμφη ευδόκησε να σε ακροασθεί επί του μέρους αυτού και να σου δείξει ό,τι σου έδειξε. Η προς την Νύμφη επικοινωνία σου και η μετάδοσις προς σε εκ μέρους της του Θείου εκείνου το οποίο σε έκανε προς στιγμήν να ιδείς τις πραγματικές όψεις του κόσμου τούτου, είναι αυτό ακριβώς το οποίο επέδρασε επί της ψυχής σου και εγεννήθη ο νόμος εκείνος που με καθιστά προσιτό προς την διάνοια σου. Η λειτουργία της υπάρξεως μου προς την ιδική σου γίνεται δυνάμει ουσίας τινός της οποίας αποτέλεσμα είναι το Φως του κόσμου.

Αλλά περί αυτής δεν δύναμαι εγώ να σου είπω. Εσίγησα επί 14 μήνες διότι αυτό μου το επέβαλε ο Κάτοικος του Σύμπαντος, επειδή δεν εσεβάσθης τις βουλές της ειμαρμένης, αλλά τις αντιστρατεύθηκες επιβληθείς επί ασθενεστεράς σου υπάρξεως και επέβαλες προς αυτήν την θέληση σου. Ετόλμησα να είπω ότι υπεστήριξα το δίκαιο. Απατάσαι, μου είπε η εσωτερική φωνή, η οποία πλέον κατεδείχθη ότι δεν ήταν του Θείου γέροντος, όπως είπες, αλλά άλλη εξαρτωμένη στις ενέργειες της από αυτόν και η οποία είχε ως εκδήλωση ειδικό σκοπό. Ναι, απατάσαι! Το συμβουλευέιν εις το αγαθό είναι ηθική υποχρέωσις παντός ανθρωπου, αλλά το επιβάλλειν εις τους άλλους να πράττουν ό,τι ο επιβάλλων βούλεται, τούτο είναι αυθαιρεσία κωλύουσα την ελευθέρα ενέργεια των ψυχών και η αυθαιρεσία αυτή είναι η χειρότερη όλων διότι δι' αυτής αρνούμεθα την ύπαρξη του Εγώ, του Θείου αυτού απαυγάσματος της Φύσεως και των Θείων του ιδιοτήτων οι οποίες προσδίδουν εις αυτό διακεκριμένη εν τη Φύσει ύπαρξη και το χαρακτηρίζουν ως Ον δυνάμενο να βούλεται και ενεργεί απολύτως. Εάν υπάρχει νόμος τον οποίο πρέπει να σεβώμεθα περισσότερο των άλλων, ο νόμος αυτός δεν δύναται παρά να είναι εκείνος τον οποίο διαβλέπουμε «εν τη ανεξαρτήτῳ βουλήσει και ενεργείᾳ του όντος».

Η φωνή καθίσταται εντονότερη. Μάλιστα εάν κατά του νόμου αυτού δεν ασεβούσαν οι δολεροί και πονηροί της Φύσεως, χαρά και αρμονία θα εβασίλευε επί πάσαν ανθρωπινήν κοινωνίαν. Εάν τον νόμο αυτόν τον τιμούσαν τα τέκνα της Φύσεως, ουδέποτε αυτά ήθελαν αισθανθεί την οδύνη και το πάθος του εγωισμού, το οποίο εκδηλούμενο επιμαρτυρεί ότι είναι αποτέλεσμα και πλάσμα πράξεως όχι φυσικής. Πάντα τα όντα της Φύσεως είναι αποτέλεσμα προερχόμενο εκ της αυτής πηγής και κατ' ακολουθίαν εκ φύσεως ουδέν τα χωρίζει, αλλά αντίθετα τα συνενώνει επί το αυτό προς τον σκοπό της προόδου. Είναι παράλογο λοιπόν να μη αναγνωρίζεται, είναι μιαρό και απαίσιο παν ό,τι δεν αναγνωρίζει εις αυτά τον αυτό σκοπό

και δεν τους δίδει προς πλήρωση αυτού του σκοπού εις πάντα τα αυτά μέσα. Η Φύσις μεριμνά περί όλων των υπάρξεων, αλλά αυτές τις μέριμνες τινές εξ αυτών τις καταστρατηγούν και τις καρπούνται υπέρ το δέον «δι' εαυτάς» ώστε έτσι να επέρχεται έλλειψις δια τις άλλες. Εντεύθεν απορρέει η διαίρεσις και η διάκρισις των κοινωνιών, συνέπεια των οποίων είναι η καθ' εκάστην και δι' εκάστην ύπαρξη δημιουργούμενη πικρία. Δια να επιβάλλει λοιπόν ο Θεός Κάτοικος του Σύμπαντος τον σεβασμό προς τις λειτουργίες της Φύσεως εκ μέρους του ανθρώπου, δοκιμάζει αυτόν τούτον τον άνθρωπο εις εκείνες τις πράξεις τις οποίες αυτός δημιουργεί μη σεβόμενος τις υπαγορεύσεις της Φύσεως. Η κόρη την οποία θέλησες να την εξαγάγεις από μια αληθώς στενόχωρη θέση και μια διανοητική βάσανο έπρεπε να γυμνασθεί εις αυτή ακριβώς την διανοητική βάσανο δια να εκτιμήσει δεόντως τα δημιουργήματα της και έτσι πεισθεί και παύσει να ασεβεί προς την Φύση. Αλλά υιέ μου δεν εννοείς κατά βάθος αυτά τα πράγματα γιατί νομίζεις ότι ο άνθρωπος εγένετο τοιούτος δια φύσηματος τινός και άρτιος όπως είναι. Όχι, ο άνθρωπος είναι πρόδηλ' απείρου χρόνου και δημιούργημα αιώνων. Εις την αρχή του υπήρξε ατελής Ον, αλλά κατά την πορεία του μεγενθύνθηκε δι' εξελίξεως της ουσίας του. Διήλθε όλες τις οργανικές βαθμίδες και επί αυτής ακόμη της ανθρώπινης ουκ ολίγες φορές (την) διήλθε. Εις αυτήν ακριβώς ήδη παιδεύεσαι και εάν δεν μνηθείς εις τις λειτουργίες της Φύσεως και δεν διαγνώσεις τις επί της υπάρξεως σου ενέργειες της, η ψυχή σου και πάλιν θα την επισκεφθεί μέχρις ότου κατανοήσεις, ότι ως πρόγραμμα του φιλοσόφου εις τις Θείες δυνάμεις της Φύσεως σου έδωσε ο Μέγας Μυσταγωγός, ο Κάτοικος του Σύμπαντος από τον οποίο και εγώ εξαρτώμαι. Εις τις διάφορες αυτές περιοδείες της στους ανθρώπινους οργανισμούς η ανθρώπινη ψυχή δημιουργεί παν ό,τι προκαλεί αυτήν να ασεβεί προς τους φυσικούς νόμους και δι' αυτό εις αυτούς τους ίδιους οργανισμούς θα παιδευθεί να απομάθει τις φαύλες πράξεις. Ιδού διατί η κόρη την οποία εβοήθησες ήταν υπό της Ειμαρμένης προωρισμένη να δοκιμάσει την πικρία της εγκαταλείψεως από τον μνηστήρα της. Ετόλμησα να ερωτήσω, τι ήταν εκείνο το οποίο κατέστησε την βούληση μου θέληση του νέου και ποία η επιβάλλουσα επί των ψυχών τις πράξεις του αντιπεπονθότος Ειμαρμένη.

Υιέ μου, απάντησε η φωνή. Εις σε εξεδηλώθη ως νόμος κάτι το οποίο δεν έχουν οι άλλοι άνθρωποι αναπτυγμένο εις τον αυτό βαθμό μετά σου και αυτό εκδηλώθηκε ύστερα από την επίδραση την οποία εξάσκησε προς σε η Θεία Νύμφη. Αυτό λοιπόν το οποίο εκδηλώθηκε και λειτουργεί εις σε ως νόμος δύναται να προκαλεί εις λειτουργία επί των άλλων ανθρώπων όμοιόν τίν'α νόμο εξορμώμενο από την αυτή πηγή. Αλλά δια να συντελεσθεί αυτό πρέπει ο προς ον προκαλείται η λειτουργία αυτή να υποβληθεί νοητικός εις κάποια παθητικότητα και τότε δια της επαφής μεταβιβάζεται ασφαλέστερα η βούλησίς σου προς αυτόν και ενεργεί εις την διάνοια του ως νόμος της. Αυτό μάλιστα καταφαίνεται μεταξύ δύο όντων όταν έχουν αυτά διανοητική διαφορά. Ο μείζων νοητικώς δρων επιβάλλεται επί του ασθενέστερου. Αλλά όπως αυτό γίνεται πάντοτε απαιτείται και κάποια γνώσις η οποία προσδιορίζει τον χρόνο της τοιαύτης εργασίας. Δηλαδή, αυτό δεν δύνασαι να το πράξεις εις πάσαν ώραν, διότι οι δυνάμεις σου δεν ευρίσκονται επίσης εις πάσαν ώρα σε θέση να ενεργούν τελεσφόρως και αυτό διότι εκάστη υπόστασις συνδέεται άρρηκτα με φυσικές λειτουργίες, οι οποίες επικρατούν περιοδικά επί της ανθρώπινης προσωπικότητας. Μάλιστα, η Θεία Ειμαρμένη δεν είναι παρά αριθμός ψυχών οι οποίες κατέχουν αυτές τις θείες γνώσεις της Φύσεως, οι οποίες υπηρετούμενες από άλλες κατώτερες (ψυχές) κατορθώνουν δι' αυτών να επιβάλλουν προς πάσαν ύπαρξη παν ό,τι θα συντελέσει να την προαγάγει, αφού πρώτα την καταστήσει ικανή να διδαχθεί όπως μη σφάλλει.

Η Θεία Ειμαρμένη αποτελείται από τις γενναιότερες ψυχές εκάστου πλανήτη. Είναι το κορύφωμα της ψυχικής εξελίξεως κάθε πλανήτη και σκοπός της είναι η παροχή βοήθειας προς πάσα ψυχή όπως ανελιχθεί «εν τη αλήθεια» και αποκαταστεί εν τη απολύτ'ω εκείνη των πνευμάτων αρμονία η οποία δεν θέτει αυτά εις δοκιμασίαν αλλά αντίστροφα τα περιβάλλει

άπειρος γαλήνη. Η Ειμαρμένη είναι εκείνη η Αρχή η οποία γνωρίζει όλες τις λειτουργίες της Φύσεως και όλη την αλληλεγγύη την οποία αναπτύσσουν οι δυνάμεις της, δυνάμει της οποίας καθορίζονται οι χρόνοι της επικρατήσεως κάθε φυσικής δυνάμεως, ιδιαίτερα επί κάθε φυσικής μορφής. Η αλληλεγγύη αυτή είναι είδος τι αλληλεπιδράσεως των μορφών επί των μορφών της Φύσεως. Αλλά αυτό δεν δύναται να τελείται καθολικώς και δια τούτο εκάστη μορφή έχει ορισμένο χρόνο ενέργειας όπως επίσης και παθητικότητας. Πότε όμως έκαστη μορφή έχει ενέργεια, αυτό είναι το υπέρτατο μυστικό και ακριβώς αυτό είναι που διακρίνει την Θεία Ειμαρμένη ως Θεϊαν. Πόσον απατάται ο άνθρωπος όταν νομίζει «εν τη απλότητί του» ότι είναι κάτοχος πολλών. Όχι, ολίγα, ολίγιστα γνωρίζει τα οποία δεν έχουν ούτε την ικανότητα καν να του μεταδώσουν το σκοπό της υπάρξεως του. Όσον αφορά ό,τι έχει ως δόγματα πίστεως, είτε της επιστήμης, είτε της Θρησκείας, είτε της φιλοσοφίας, αυτά δεν είναι τίποτα άλλο παρά απόρροια των μέχρι τούδε γνώσεων του και ουδεμία δύναται να αποτελούν αλήθεια σχετική προς όλες τις ενέργειες της φύσεως και των ψυχών του Απείρου.

Είναι αληθές ότι πλειστάκις γίνεται κατορθωτή η εξακρίβωσις υπό του ανθρώπου μιας αληθείας, αλλά εφ' όσον δεν ευρίσκεται σε συσχετισμό προς τις άλλες, εφ' όσον δηλαδή δεν καθίσταται γνωστό ό,τι την κάνει να είναι αλήθεια, δεν είναι δυνατόν αυτή μόνο να αποτελεί βάση συστήματος καθολικής αληθείας από το οποίο ο άνθρωπος να δύναται να αντλεί γνώση περί των λειτουργιών πασών των μορφών της Φύσεως. Αλλωστε, και εάν ακόμη επιτυγχάνετο κάτι τέτοιο, πάντοτε ο άνθρωπος, το εξετάζον τέλος πάντων Ον την Φύση, σχετική θα είχε αλήθεια περί αυτής και ουδέποτε απόλυτη και αυτό διότι οι μορφές της Φύσεως δεν μένουν οι αυτές, ούτε έχουν πάντοτε τα αυτά αποτελέσματα ώστε να μπορούμε να καθορίζουμε τον τρόπο μιας λειτουργίας και αυτός να αποτελεί πάντοτε απόλυτη αλήθεια. Η Φύσις «αεί» μεταμορφώνεται και η μεταμόρφωσις της είνε ακριβώς ο άπειρος νόμος της αιωνιότητας της. Ό,τι ορώμεν σήμερα υπό έποψη σχήματος και μορφής, ό,τι διαβλέπουμε ως λειτουργία των μορφών της τουτ' αυτό δεν υπήρχε προ αιώνων, διότι οι προ εκατό αιώνων μορφές ήσαν διαφορετικές και διαφορετικές θα είναι οι μετά εκατό αιώνες τοιαύτες. Όπως η Φύσις «αεί» μεταμορφούται κατά τα σχήματα και τις μορφές της κατά τον ίδιο τρόπο μεταμορφούνται και οι ανθρώπινες ψυχές. Ο αυτός νόμος διέπει αμφοτέρους και του γεγονότος αυτού έχουμε εναργή φαινόμενα. Εις τα φαινόμενα όμως αυτά ουδέποτε εγκύψατε. Ουδέποτε ασχοληθήκατε σοβαρά εις την μελέτη αυτών των λειτουργιών. Βέβαια, οι πολλαπλασιαζόμενες γνώσεις του ανθρώπου έχουν μια αιτία και η αιτία αυτή είναι το μέρος εκείνο της ανθρώπινης μορφής εκ του οποίου η ψυχή του υφίσταται μεταμόρφωση, συνέπεια της οποίας είναι ο πολλαπλασιασμός των γνώσεων της.

Οι χημικές αλλοιώσεις ενός σώματος οι οποίες βραδέως μεν αλλ' ασφαλώς πάντοτε τελούνται έχουν μια αιτία η οποία ευρίσκεται εις την ουσία του.

Η αιτία αυτή είναι ο νόμος ο οποίος προκαλεί την μεταμόρφωση του, βέβαια, όχι προς άλλο σκοπό, αλλά προς διαιώνιση του, προς τελειότερη λειτουργία του. Η ύπαρξις του χημικού νόμου εξεταζόμενη βραδύτερα θα μας αποκαλύψει άπειρη διαφώτιση σχετικά προς τον σκοπό της Φύσεως. Η ύπαρξις του νόμου αυτού πληροφορεί τον ερευνητή ότι υπάρχει εις την ορώμενη ουσία της Φύσεως κάποια δύναμις εις τις διαθέσεις της οποίας ευρίσκεται ολόκληρη η Φύσις και εις τους νόμους της οποίας υποτάσσεται πάσα Ύλη. Εις τις δυνάμεις αυτής της ενέργειας υπάγεται ο νόμος της Χημείας, ο νόμος ο οποίος συνθέτει και αποσυνθέτει τις μορφές της Φύσεως. (Σημ. ο νόμος αυτός δεν έχει καμιά σχέση με την ενέργεια που προσδιορίζει η σύγχρονη επιστήμη). Περί αυτής της δυνάμεως, ιδού πως με δύο λέξεις τι είπε ο οικουμενικός φιλόσοφος Στέφανος ο Αλεξανδρεύς: «Ω Φύσις υπέρ Φύσιν νικώσα τας Φύσεις». Η δύναμις αυτή είναι μέρος της Φύσεως, είναι τέλος Φύσις, αλλά επειδή είναι Φύσις δεν έπεται ότι είναι Ύλη, αλλά είναι ο Λόγος της Ύλης, περί του οποίου το διάσημο εκείνο μυσταγωγικό Τάγμα των Ροδοσταυριτών έλεγε: Ω Λόγε, Σε τον οποίο η αδυναμία των

ανθρώπων επροσωποποίησε δια να χάσει την «εν τη απείρῳ» ενεργεία σου έννοιαν εν τη Φύσει, εμείς λατρεύουμε και Σε λατρεύουμε διότι Συ είσαι το Παν. Συ δίδεις ύπαρξη εις το Παν. Συ είσαι το Φως του Παντός. Όσοι των θνητών δεν εννόησαν την ύπαρξη Σου εις την Φύση και δεν εσπούδασαν τις Θείες Σου ενέργειες άδοξα κατήλθαν εις τον τάφο. Όσοι των θνητών δεν λατρεύουν τις θείες Σου δυνάμεις, αυτές που προσδίδουν επί της ανθρώπινης ψυχής την δύναμη της συνειδήσεως, όσοι δεν εννόησαν ότι είσαι ο Συνθετικός νόμος πάσης της Φύσεως, αλλά απέδωσαν προς Σε έννοιες ξένες και Σε απεκάλεσαν με ονόματα τα οποία εφάνέρωσαν ιδιότητες Σου επί υπάρξεως μόνον τινός, αυτοί πλέον επί ωκεανών σκότους και το Θείον Σου Φως ουδαμώς ορώσι.

Αυτή την Θεία δύναμη την οποία οι Ροδοσταυρίται απεκάλεσαν Λόγο, είναι η αιτία εκείνη η «αεί» και την Φύση και την ανθρώπινη ψυχή μεταμορφώνουσα, είναι αυτή η οποία προσδίδει την αιωνιότητα επί πάσης ουσίας της Φύσεως. Στις λειτουργίες αυτής της δυνάμεως η οποία δρα καθολικώς εις την Φύση, οφείλει παν Εγώ τον λόγο της υπάρξεως του, την ανέλιξη του εις τον άπειρο χρόνο και τον πλούτο των γνώσεων του με τις οποίες έχει περιβληθεί, περιβάλλεται και θα περιβάλλεται απείρως πολλαπλασιάζον «αεί» αυτές. Η καθολική ενέργεια αυτής της δυνάμεως και η επίδρασίς της επί των ανθρωπίνων υπάρξεων γεννά εις αυτές όλα τα διανοήματα και εκδηλώνει όλα εκείνα τα αισθήματα τα οποία κατά την εκδήλωσή τους τόσον ηδέως τέρπουν τον άνθρωπο.

Είναι αληθές ότι η εκδήλωσις και των αισθημάτων και των διανοημάτων οφείλεται εις την ουσία από την οποία απορρέουν, και εις την ψυχή από την οποία εκδηλούνται, αλλά εάν δεν υπήρχε η Θεία αυτή δύναμις, ουδέν θα εξεδήλωνε η ανθρώπινη ψυχή, ουδέν θα λειτουργούσε εις την ανθρώπινη μορφή. Και ενώ το παν οφείλουμε εις την καθολική αυτή υπέρ Φύσιν Φύση ενώ υπάρχουμε δι' αυτής και δι' αυτής τερπόμεθα εις τα αγαθά της ζωής και δι' αυτής μέλλουμε να αποκατασταθούμε εις την αιωνία γαλήνη, εμείς δεν την αναγνωρίζουμε εις το πρόσωπο των ομοίων μας, αλλά την καταβορβορούμε προπηλακίζοντες και υβρίζοντες αυτήν αναίσχυντα. Ο άνθρωπος, το Ον αυτό της Φύσεως από το οποίο εκδηλούνται τόσες νοητικές δυνάμεις και τόσα αισθήματα, προφαίνει «εν τη υπάρξει του» τις Θειότερες λειτουργίες της καθολικής υπέρ Φύσιν Φύσεως και όταν αυτό τούτο το Ον περιυβρίζει αυτό καθ' εαυτό, ουδέν άλλο διαδηλώνει παρά το ότι ασεβεί προς την Φύση και προς την αιτία της υπάρξεως του. Ο άνθρωπος μονομερώς λαμβανόμενος δεν δύναται να πράξει τι το γενναίο περί αυτού όπως ανελιχθεί εις τους Θείους όρους της ζωής άνευ της συνδρομής των ομοίων του και άνευ της επιδαψιλεύσεως και της παροχής μέσου ενεργείας υπό της Θείας υπέρ Φύσιν Φύσεως!. Και όμως αυτός ούτος, ο μηδέν δυνάμενος αφ' εαυτού να ενεργήσει, περιφρονεί ασύστολα την αιτία του Εγώ του υβρίζων αυτήν εν τω προσώπῳ των ομοίων του, μη αναγνωρίζων ότι οφείλει εις αυτούς ό,τι έχει, προβάλλων πάντοτε το Εγώ του.

Βλέπεις νιέ μου, εξακολούθησε να λέγει η φωνή. Ο άνθρωπος δεν κατόρθωσε ακόμη να απονείμει σεβασμό προς τον εαυτό του δια της αναγνωρίσεως των ομοίων του και όχι μόνον αυτό, αλλά αθετεί και τις υπαγορεύσεις της Φύσεως μη πληρών τους νόμους της και μάλιστα «εν τη απλότητι της αμάθειας του» αποκαλεί αυτούς ως ανήθικους, χαρακτηρισμός που προσδίδει το μέγα χάος εις το οποίο ευρίσκεται, τους δε ομοίους του εξακολουθεί να τους θεωρεί εχθρούς του διότι απέχουν μερικές λεύγες από αυτόν, ή διότι πιστεύουν εξ ίσου όπως και εκείνος εσφαλμένα, εις κράτος Θεού τίνος αντιτασσόμενου εις τα δόγματα και τις υπαγορεύσεις του ιδικού του Θεού. Ο άνθρωπος εδημιούργησε και ευρίσκεται μέσα σε δεινό χάος είτε και εσίγησε.

Μετ' ολίγων πάλι ακούσθηκε να λέγει: Προσεγγίζει ο χρόνος κατά τον οποίον πρέπει να σου λεχθούν τα μεγάλα προβλήματα τα οποία τόσο σε απασχολούν. Είναι ανάγκη να γνωρίσεις την σημασία των ωρών. Ο Ουρανός γύρωθεν αποτελείται από Ωρας και άλλες μεν

από αυτές αποστέλλουν αγαθά προς την χώρα σας άλλες δε κακά. Αυτά όμως όλα θα τα μάθεις στις λεπτομέρειες τους αργότερα. Τώρα επείγει να σου είπω πότε πρέπει να προσέλθεις επί του βράχου του Αρδηττού και τι πρέπει να ειπείς δια να φθάσεις βαθμιαία εις τον σκοπόν που επιθυμείς και δια να έλθεις και ενωθείς προς την Θεία Νύμφη. Όταν αρχίσεις την εργασία αυτή πρέπει ο Ήλιος να ευρίσκεται εις την 12ην μοίρα του..., η δε Σελήνη εις την 25η μοίρα του... και ακριβώς την στιγμή κατά την οποία ο αστερισμός του... θα διέρχεται τον Γήινο μεσημβρινό. Τρεις ημέρες προ της στιγμής αυτής της εργασίας είναι ανάγκη να μη εισαγάγεις εις τον οργανισμό σου άλλο τι εκτός από αμύγδαλα και καθαρό νερό. Εννέα δε ημέρες, προς αυτής της εργασίας και κατά την στιγμή κατά την οποία ο Ήλιος θα ευρίσκεται προς τον... θα αναγιγνώσκεις τρεις την κάτωθι προσευχή... Π - Ω... Την προσευχή αυτή θα την αναλύσεις εις την γλώσσα... Όπως θα ακούσεις.

Μου αποκαλύφθηκε Θεία μέθοδος δια της οποίας οι ολίγες ανωτέρω συλλαβές φανέρωναν πλήθος εννοιών, αλλά μου δηλώθηκε προσέτι ότι εάν μετέδιδα προς άλλον τινά την έννοια της μεθόδου αυτής, θα έχανα τα πάντα. Άμα όλα αυτά τα τηρήσεις, εξακολούθησε η φωνή, τότε θα επιτύχεις το προσδοκώμενο. Σου συνιστώ είπε και πάλι ακρίβεια εις το ό,τι είπα. Παρατήρησα εις την φωνή ότι δεν κατανοώ ποιο λόγο έχει το είδος αυτό της τροφής, εις την οποία έπρεπε να υποβληθώ. Ανόητε, μου είπε, δεν κατανοείς ότι οι λειτουργίες του οργανισμού συντελούνται δυνάμει των παρεχομένων δυνάμεων εκ των αφομοιούμενων εις αυτές τροφών; Πόσον μακράν της αλήθειας βρίσκεται ο άνθρωπος! Πλειστάκις διακρίνει ότι ένα είδος τροφής του προκαλεί ορισμένη ψυχολογική κατάσταση και όμως ουδέποτε επιδόθηκε στο να ερευνήσει το ζήτημα αυτό σοβαρά. Οι τροφές είναι το ουσιωδέστερο ζήτημα που αφορά την ζωή του ανθρώπου. Είναι οι κατ' εξοχήν πηγές από τις οποίες μπορεί ο άνθρωπος να αρυσθεί τις πολυτιμότερες δυνάμεις της Φύσεως προς τον σκοπό της προαγωγής των διανοητικών του και ψυχικών του δυνάμεων. Οι τροφές προκαλούν διάφορες λειτουργίες επί του ανθρώπινου οργανισμού, λειτουργίες που αντιστοιχούν προς τις λειτουργίες της Φύσεως σε βαθμό ώστε άλλοτε μεν να τον συνδέουν προς αυτήν, δηλαδή να του παρέχουν ζωή και άλλοτε να αφαιρούν από αυτόν ζωή. Εις την Φύση ουδέν στερείται ζωής. Η ζωή όμως αυτή δεν ευρίσκεται πάντοτε σε ανάλογη ποσότητα προς τα όντα της Φύσεως και δι αυτό ο Θάνατος έρχεται πολύ πρόωρα εις μερικά από αυτά. Εάν ο άνθρωπος εγνώριζε να μεταχειρίζεται για τον εαυτό του ό,τι αναλογεί προς αυτόν ό,τι έχουν ανάγκη τα όργανα του προς κίνηση και δράση, ο βίος του θα ήταν μακρύτερος και η ζωή του απαλλαγμένη πολλών πικριών. Εις την Φύση υπάρχουν πολύτιμες πηγές από τις οποίες ο άνθρωπος δύναται να «αρυσθεί» Θεία Ζωή, αλλά δυστυχώς αυτός προστρέχει στις πηγές εκείνες οι οποίες όχι μόνον δεν παρέχουν εις αυτόν ό,τι πρέπει να έχει για να ζήσει ευδαιμόνως και άνευ οδύνης, αλλά αντίστροφα σε όσες πολεμούν συστηματικά και την διανοητική του και την ψυχική του πρόοδο. Πρέπει κατά τις ημέρες αυτές να τρως καρπούς αμυγδαλιάς, διότι οι καρποί αυτοί επιδρούν σπουδαία, λόγω της συστάσεως τους, επί του νευρικού συστήματος όπως αυτό μη εξεγείρεται. Πρέπει να πίνεις αγνό ύδωρ, διότι μόνον αυτό μπορεί να μη εξεγείρει το κέντρο του νοητικού σου συστήματος, ώστε να μην εκδηλώνονται όλες εκείνες οι νοητικές εξάψεις οι οποίες διαρκώς προκαλούν συζητήσεις και απασχολούνται σε διανοήσεις οι οποίες εκμηδενίζουν κάθε ηρεμία και γαλήνη του Νου. Το έργο το οποίο πρόκειται να τελέσεις απαιτεί ηρεμία, απαιτεί ψυχική αντοχή, απαιτεί αφοβία. Η αφοβία είναι απόρροια ηρεμώσεως ψυχής η οποία δρα σε ήρεμο νευρικό οργανισμό. Τέτοιο ήρεμο νευρικό οργανισμό μόνον με τη δίαιτα την οποία σου υπαγόρευσα θα μπορέσεις να έχεις.

Όταν προσέλθεις εκεί την ύστατη στιγμή μετά την πλήρωση των όσων σου υπέδειξα, μη πιστεύσεις ότι θα έλθει προς σε ο Κάτοικος του Σύμπαντος ή η περικαλλής Νύμφη. Όχι! Ο Κάτοικος του Σύμπαντος δεν μπορεί πλέον να σε επισκεφθεί. Μόνον εάν συ κριθείς άξιος θα

τον επισκεφθείς με τη βοήθεια μεγάλου πνεύματος επί του θρόνου του. Η δε Νύμφη μόνον τότε θα έλθει προς σε όταν το αρμόδιο πνεύμα της το επιτρέψει. Όταν ήλθε εκείνη προς σε το έπραξε διότι το θέλησε ο Κάτοικος του Σύμπαντος και το διέταξε να το πράξει αυτό προς το σκοπό να σου δείξει ότι και επέκεινα του ανθρώπινου κόσμου βιοί Θειότερος και εντελέστερος κόσμος. Εάν όμως έλθει και πάλι προς εσέ, τότε δεν θα αποχωρισθεί από σε. Θα σου είναι αχώριστος σύντροφος και τότε κάθε άλλο πνεύμα το οποίο εκπληρώνει αποστολή προς σε θα απέλθει και θα βιώσεις μετ' αυτής μέχρι της ύστατης σου στιγμής. Το πνεύμα το οποίο θα έλθει θα είναι μεγαλοπρεπές και Θεϊόν. Το πνεύμα αυτό ως κύριον αυτού θα φέρει το πολύτιμο μέσο της Αιωνίου Ζωής και εύχομαι να σε περιβάλλει δι' αυτής.

Πράγματι εξετέλεσα πιστά τις παραγγελίες της ενδόμυχης φωνής, της φωνής του προστατευτικού μου πνεύματος, και προσήλθα επί του βράχου του Αρδηττού με την ελπίδα ότι θα ανοιγόταν προς εμέ ορίζων μέγας και φωτεινός.

Η στιγμή αυτή ήταν στιγμή... Η Σελήνη εφώτιζε αμυδρώς τον Αρδηττό πλησιάζουσα προς την Δύση της. Ο επί της πλατείας του Ζαππείου κόσμος είχε αρχίσει να διαλύεται και να αποχωρεί εκ του κινηματογράφου ο οποίος είχε εξαντλήσει τις τελευταίες του εικόνες. Ο Αρδηττός αυτή τη φορά ήταν καθαρότατος και παρ' όλη την επικρατούσα ζέστη καμιά ψυχή ζώσα δεν ευρισκόταν εις αυτόν γιατί εσχάτως είχε περιφραχθεί δια τοίχου ο οποίος εμποδίζει την είσοδο εις αυτόν. Όταν προσήλθα επί του υψηλότερου βράχου τον οποίο είχα εκλέξει ως σημείο επί του οποίου εσκόπευα να κάνω την επίκληση μου, εξέφυγεν κάτωθεν αυτού κάποιο πτηνό και διευθύνθηκε προς ανατολάς με θορυβώδη πτήση. Τότε είπα εις τον εαυτό μου: «αγαθός οίωνός». Αναμνήσθηκα εκείνη τη στιγμή τη σοβαρότητα του εγχειρήματος μου και εζήτησα και πάλι να πληροφορηθώ δια μαθηματικού τίνος υπολογισμού εάν πραγματικά ο Ήλιος, η Σελήνη και ο αστερισμός του... ευρίσκοντο εις τα σημεία του Ουρανού εκείνα τα οποία έπρεπε. Πραγματικά εκείνη η στιγμή παρουσίαζε αυτά στις προσδιορισθείσες θέσεις με μεγάλη ακρίβεια. Πλην όμως και για δεύτερη φορά επανέλαβα επί τόπου τους υπολογισμούς μου και αφού πείσθηκα για την απόλυτη ορθότητα τους, άρχισα την επίκληση μου την οποία αυτή τη φορά έπρεπε να την αναγνώσω κατά τρόπο που θα προσδιόριζε την εξ ανατολών έλευση του πνεύματος.

Την επίκληση μου την επανέλαβα τρεις φορές και «άμα τη τελευταία λέξει» της τρίτης επαναλήψεως, είδα να προβάλλει μέγα Φως εξ Ανατολών και με απροσδιόριστη ταχύτητα να διασχίζει όλον τον προ εμού ορίζοντα και να φθάσει μέχρις εμού. Οι αισθήσεις μου εκείνη τη στιγμή υπέστησαν κάποιο κλονισμό. Ο λόφος ολόκληρος εφωτίσθηκε. Αλλά το Φως εκείνο «εν μία στιγμή» μεταβλήθηκε σε ανθρώπινη μορφή φωτιζόμενη άπλετα από Φως που είχε χρώμα χρυσοειδές. Η ανθρώπινη εκείνη μορφή ήταν αρμονικότατη. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της τόσο τέλεια «προς εαυτά», τόσο αρμονικά συντεθειμένα, ώστε προκαλούσαν επί της διανοίας του ατενίζοντος αυτά όχι μόνον λατρεία, αλλά και την πληροφορούσαν περί της υπέρξεως Θειοτέρας τινός ζωής, ξένης προς την ανθρώπινη τοιαύτη, δυναμένης να συγκροτεί τοιούτου είδους μορφές. Όλα τα όργανα αυτής της μορφής είχαν θαυμάσια αναλογία μεταξύ τους και δεν την περιέβαλλε κανένα ένδυμα. Την οσφύ της Θείας αυτής μορφής την περιέβαλε χρυσός όφης, ο οποίος εκ των κινήσεων του εφαινότο ζων. Τα δύο άκρα του όφεος συνηντώντο επί του κέντρου του σώματος της και εβυθίζοντο επί του ομφαλού. Οι χείρες της διεσταυρούντο επί του στήθους και ο δεξιός της πους εστηρίζετο επί υψώματος τινός. Έτσι αντελήφθη την Θαυμάσια αυτή μορφή.

Μετά τούτο, η Θεία αυτή μορφή αφού παρατήρησε τα πλησίον εκεί μέρη άφησε να της εκφύγει από τα χείλη της μειδίαμα το οποίο, ομολογώ, ότι προκάλεσε εις όλο μου το σώμα ρίγος, ενώ αμέσως ακούσθηκε να λέγει: «Αείποτε» το ανθρώπινο γένος δεν θέλησε να προσέξει εις το Φως της αλήθειας. Η ψυχή του δεν αισθάνθηκε την χαρά την οποία εγώ και οι λοιποί Βασιλείς των δυνάμεων της Φύσεως διαρκώς μεταδίδουμε προς αυτό. Εις τον αγώνα

που καταβάλλουμε όπως προαγάγουμε την ψυχή του ουδαμώς πρόσεχε, αλλά πάντοτε τέρπεται εις «εκδεδιατημένη» ζωή. Στραφείσα δε προς εμέ λέγει: Χαίρε συ θνητέ διότι ευτύχησες να δεχθείς την επίδραση του Φωτός. Πάλι όμως το μέρος αυτό ήλξε την προσοχή της και αυτή τη φορά άφησε να εκδηλωθούν οι στοχασμοί της. Επί του μέρους αυτού θνητέ, είπε, άλλοτε προπαρεσκευάζοντο εκείνοι οι οποίοι επρόκειτο να μνηθούν εις τα Θεία Μυστήρια της Θεάς Δήμητρος. Εδώ κατά πρώτον οι ιεροί εκείνοι άνδρες, αυτοί οι οποίοι είχαν σπουδάσει τη Φύση και τις πνευματικές της δυνάμεις, εδίδασκαν τους προς μύηση προπαρεσκευαζομένους, ότι η Φύσις απαιτεί από τα τέκνα της λατρεία, ότι οι δυνάμεις της απαιτούν σπουδή από τις ψυχές των ανθρώπων. Εδώ κατά πρώτον όσοι επρόκειτο να ιδούν το φως της αλήθειας απέβαλλαν την οίηση και τον εγωισμό. Εδώ κατά πρώτον αντελαμβάνοντο ότι είχαν αποστολή εις τον κόσμο αυτό όπως προαγάγουν τις ψυχές τους εις την Θεία Γνώση και τις απαλλάξουν των κηλίδων των ανομιών εκείνων που δημιούργησαν και με τις οποίες προγενέστερα έζησαν εις αυτόν τον ανθρώπινο κόσμο. Τα μυστήρια εκείνα εις τα οποία εμούντο οι εδώ προπαρασκευάζαμενοι εκπροσωπούσαν «εν τη ανελίζη» της μυσταγωγίας τους, ότι υγιές και Θεϊόν Υπήρχε εις την Φύση. Εδίδασκαν τους θνητούς πως να εύρουν τα μέσα της καταπολεμήσεως της θνητότητας τους και προήγαγαν τις ψυχές τους εις την Θείαν της αιωνίου ζωής κατανόηση, ούτως ώστε εκ της Ελευσίνας διευθύνετο οδός προς τον Ουρανό την οποία διήρχετο φωτοβόλο άρμα αποκομίζον ότι επλήρωσε τον προορισμό του εις τον κόσμο αυτόν. Η Θεά Δήμητρα θνητέ, προς την οποία το ανθρώπινο γένος ώφειλε λατρεία και από την οποία αυτό αντλούσε τη ζωή του, περιφρονήθηκε. Από τότε, τον τόπο αυτό τον κάλυψε βαθύ σκοτάδι, οι Μούσες της αλήθειας εσίγησαν και ο άνθρωπος άρχισε να περιπίπτει από σκότος σε σκότος. Όταν εσίγησε η μελωδός φωνή των Ιεροφαντών της Ελευσίνας, των Θείων εκείνων ανδρών που καταπολεμούσαν ότι παράσιτο εδημιουργείτο εις την ανθρώπινη διάνοια και διέφθειρε την ανθρώπινη ψυχή, ο κόσμος έχασε την οδό της προόδου του και από τότε μέχρι και τώρα να είσαι βέβαιος πένθος έχει περιβάλλει τις μεγάλες δυνάμεις του Ουρανού, διότι ουδεμία πλέον βοήθεια εδίδετο ούτε και δίδεται εκ μέρους του ανθρώπινου γένους όπως τις ενισχύσει στο έργο τους το οποίο είναι η απαλλαγή των ψυχών της Γης από το έρεβος εις το οποίο έχουν ριφθεί λόγω των ανομιών τις οποίες διέπραξαν και εις το οποίο ακόμη ευρίσκονται διαρκώς παλαιόνσαι προς αυτό, αλλά πάντοτε ηττώνται. Έστω και μία μόνο ψυχή του κόσμου αυτού φωτιζόμενη στο άπλετο Φως της Αλήθειας ενισχύει τις βασιλείες του Ουρανού και χρησιμοποιείται από αυτόν ώστε η δράσις της επί του κόσμου αυτού να ανυψώνει ολόκληρο το ανθρώπινο γένος και το μετεωρίζει σε φωτοβόλα επίπεδα. Η Θεία μορφή με μελαγχολικότερο τώρα τόνο είπε: Η κατάπαυσις του ιερού έργου της Δήμητρος υπήρξε δεινό πλήγμα κατά της ανθρωπότητας και την επότισε πολλές πικρίες τις οποίες δυστυχώς και τώρα ακόμη δεν τις κατανοεί. Η Θεία αυτή μορφή αφού με προσήγγισε περισσότερο με έλαβε δια της δεξιάς της χειρός και στραφείσα μου υπέδειξε τον Παρθενώνα. Φίλε θνητέ είπε: Ο Ναός εκείνος εις τον οποίο ελατρεύετο η δόξα του Νου, του απείρου τούτου θείου δημιουργήματος της Φύσεως, «εν τω συνόλω του» εκπροσωπεί τον ρυθμό δια του οποίου οι Θείες δυνάμεις του Πατρός πάσης έμψυχης υπάρξεως και πάσης μορφής διεμόρφωναν το Σύμπαν. Όπως οι γραμμές του είναι απλές και Θείες «εν τη αρμονία τους» έτσι απλές και Θείες είναι οι διαμορφώνουσες τις μορφές της Φύσεως δυνάμεις της. Ο μεταδώσας εις τον δημιουργό αυτού του Ναού την ιδέα της συγκροτήσεως του σχεδίου του, δεν ήταν παρά ψυχή φωτισμένη που είχε προέλκει εκ της μυσταγωγίας εκείνης η οποία ετελείτο εις αυτόν τούτον τον χώρο εις τον οποίο ανιδρύθηκε αυτός ο Ναός. Προ της συντελέσεως αυτού του Ναού ακριβώς επί του μέρους τούτου ετελούντο Θείες τελετές και εμυσταγωγούντο κατά όμοιο τρόπο των μυστηρίων της Θεάς Δήμητρος ψυχές θνητών. Η μυσταγωγία τους, τους έδιδε το Φως της «Αιωνίου Ζωής». Η Μυσταγωγία του μέρους αυτού επί του οποίου «ήρχεν» όχι η Θεά Δήμητρα αλλά η μεγάλη της Σοφίας Θεά παρείχε αθόρυβα προς το ανθρώπινο γένος τις

μεγαλύτερες εκδουλεύσεις, διότι πάσα εκεί μυσταγωγηθείσα ψυχή προσήρχετο αμέσως αρωγός προς το ανθρώπινο γένος και αμέσως επελαμβάνετο της κατεργασίας του χαρακτήρος του, μεταδίδουσα πάντοτε την γλυκύτητα, την αγάπη, την ηρεμία και την γαλήνη. Τα έργα των εις το μέρος αυτό φωτισθέντων ψυχών προήγαγαν την χώρα αυτή σε βαθμό, ώστε να προκαλέσει την προσοχή των Θεών επί των κατοίκων της και να εκδηλώσουν αυτοί εναργέστερη μέριμνα.

Η Θεία μορφή τώρα λαλούσα κάπως πραότερα, είπε: Θνητέ ο κόσμος δεν έχει ακόμα ανδρωθεί, ούτε και καν έχει αρχίσει την πραγματική έρευνα επί των νόμων της ψυχής. Βέβαια το ζήτημα αυτό πάντοτε τον απασχόλησε, αλλά δυστυχώς οι εκάστοτε δημιουργούμενες προλήψεις υπό των διαφόρων θρησκευτικών συστημάτων έστρεψαν την έρευνα του επί επιπέδων όχι μόνο επισφαλών, αλλά και δυνάμενων να παρακωλύσουν την ελευθερία της διανοίας «εν τη ερευνή» των ψυχικών δυνάμεων. Ο κόσμος εν τω συνόλω του εβράδυνε εις την εξέταση αυτού του ζητήματος, η δε νεώτερη επιστήμη συντελεί ακόμα εις την επί πλέον επιβράδυνση, δημιουργήσασα και αυτή επίπεδα τα οποία «συλλήβδην» λαμβανόμενα δεν δύνανται να διαφέρουν από τα δημιουργηθέντα από τα διάφορα θρησκευτικά συστήματα, παρ' όλο ότι στην επιφάνεια τους φαίνονται ως αντίθετα αυτών. Πλην όμως και αυτά όπως και εκείνα τα χαρακτηρίζει η αυτή μέθοδος προς αποπλάνηση της διανοίας που τα εξετάζει.

Αμφότερα κατά την ερευνά τους θέτουν όρια και τούτο είναι το κατ' εξοχήν «ημαρτημένον αυτών». Δεν θα έπρεπε να τίθεται κανένα όριο στην έρευνα αυτή και μάλιστα στην έρευνα του θέματος της γενέσεως της ψυχής. Τα αρχαία μυστήρια τα οποία εις το θέμα αυτό τα διέκρινε Θεία σύνεσις, προ παντός μελετούσαν τη γένεση της ψυχής και την ανέλιξη της μέσα στους όρους της ζωής και αυτό ακριβώς ήταν το κατ' εξοχήν αντικείμενο της ερευνάς τους. Είναι αδύνατο θνητέ, να αποβάλλεις την χαρακτηρίζουσα σε ενέργεια της θνητότητος, εάν δεν επιδοθείς με ενδιαφέρον εις αυτή την έρευνα, εάν δεν φθάσεις να κατανοήσεις την αιτία της γενέσεως της ψυχής σου, όπως και το σκοπό τον οποίο διαγράφει αυτή ανεπισσώμενη «εν τη ανθρωπίνη φύσει», τον σκοπό τον οποίο πληροί δια της ανθρωπίνης φύσεως και το επίπεδο εις το οποίο οδηγείται υπό των νόμων της να εισέλθει απαλλασσόμενη των δεσμών των ανθρωπίνων οργανισμών.

Η Ελευσίνα έπρεπε να αποτελεί το αντικείμενο της έρευνας των επιστημών. Η Ελευσίνα είναι η Δας η οποία παρέχει εις το λογικόν Φως προς κατανόηση των λειτουργιών του και της αιτίας εκ της οποίας έχει εκπορευθεί αυτό.

Η σύστασις της ανθρωπίνης μορφής και η δι' αυτής αποτέλεσις λογικών υπάρξεων είναι η κατ' εξοχήν δεόμενη έρευνας, υπό του ανθρώπου, λειτουργία της Φύσεως και μάλιστα διότι αυτή παρουσιάζει σαν αποτελέσματα τοιούτου είδους ενέργειες, τις οποίες οι λοιπές μορφές της Φύσεως δεν εκδηλώνουν ως λειτουργία.

Ο επιστήμων δεν πρέπει να μεγαλαυχεί αφού ακόμα δεν κατόρθωσε να εννοήσει, τι είναι εκείνο το οποίο αποτελεί αυτόν, τι είναι εκείνο το οποίο τον κάνει να διανοείται, να επεκτείνει τις διανοήσεις του και να τις διαμορφώνει σε κράτος ιδεών, οι οποίες να τον κυβερνούν εις όλες του τις ενέργειες. Ο ισχυρισμός ότι η ανθρωπίνη μορφή είναι αποτέλεσμα συνθέσεως των δυνάμεων και ενεργειών της Φύσεως, άνευ αιτιολογημένης εξηγήσεως, άνευ προσδιορισμού του Λόγου ο οποίος συνθέτει αυτές τις δυνάμεις προς λειτουργία είναι παιδαριώδης.

Η εξέτασις των όρων της ζωής είναι επίσης θεμελιώδης βάσις από την οποία ο άνθρωπος μπορεί να βρει τι είναι εκείνο το οποίο παρέχεται προς λειτουργία της ανθρωπίνης μορφής και το πως αυτό μεταβάλλεται σε δυνάμεις οι οποίες προκαλούν ορισμένες λειτουργίες. Το τελευταίο αυτό φαινόμενο κατά την ερευνά του φαίνεται ως απλούν γεγονός και όμως αυτό

τούτο είναι συνδεδεμένο προς τις λειτουργίες της ανθρώπινης ψυχής, ούτως ώστε άνευ αυτού δεν θα μπορούσε να υπάρξει αυτή, ούτε αυτό άνευ αυτής. Ερευνήσατε θνητοί, περισσότερο τη φύση σας, ερευνήσατε εκείνα τα οποία λαμβάνετε προς διατήρηση της ζωής σας και εις αυτά θέλετε εύρει κάποια ουσία άνευ της οποίας ουδέν θα ζούσε, ουδέν θα υπήρχε ούτε και θα διαμορφωνόταν σε φύση. Όλη η Φύσις έχει την ψυχή της. Παν ό,τι θεωρείται σαν ευτελής έχει ψυχή και ο Λόγος της ψυχής αυτού του ευτελούς μετοχεταιύεται εις τους οργανισμούς σας και αυτός είναι «η εν οργανισμό» εκδηλούμενη ζωή σας.

Ο Λόγος της ψυχής ο οποίος εκδηλώνεται σαν οργανική σας ζωή δεν χάνεται, αλλά υφιστάμενος κάποια μεταμόρφωση, κατόπιν επιδράσεως συντελούμενης υπό της ψυχής σας προς αυτόν, προάγεται εις κύκλο εντελέστερης ενέργειας, «αεί» πολλαπλασιάζων τις δυνάμεις του. Η κατ' αυτόν τον τρόπο συντελούμενη μεταμόρφωσις της ψυχής της Φύσεως δια του Λόγου της του ευρισκόμενου στις μορφές της αποτελεί τον νόμο της Εξελίξεως, τον οποίο υποπτεύεσθε μεν ότι υπάρχει ουδόλως όμως βαθιά τον κατανοείτε. Η φύσις, «αεί» μεταμορφούται προαγόμενης της ψυχής της. Εδώ η Θεία μορφή προς στιγμή εσίγησε. Έπειτα αφού έστρεψε το πρόσωπο της προς Βορράν εξακολούθησε λέγουσα: Ναι η ψυχή της Φύσεως «αεί» προάγεται και αυτό ακριβώς είναι το υπέρτατο μυστικό το οποίο πρέπει να εξερευνήσεις. Σε λίγο θα περιέλθεις σε κατάσταση η οποία θα σου επιτρέψει αυτό. Αλλά ειπέ μου τώρα ποια ιδέα έχεις περί των Μαντείων εκείνων που λειτούργησαν στη χώρα αυτή; Απάντησα ξηρά ότι αυτό το φαινόμενο που διέκρινε την δύναμη των Μαντείων και τους χρησμούς τους είναι αυτό που σήμερα προκαλούμε δια του υπνωτισμού. Πόσο μικροί είσθε είπε η Θεία μορφή. Δια μιας έννοιας αόριστης κατά τις ενέργειες της, νομίσατε ότι λύσατε μέγιστο φαινόμενο της ψυχής του ανθρώπου, μάλιστα δε προχωρήσατε ακόμη περισσότερο στο να πιστεύετε ότι ο υπνωτισμός είναι φαινόμενο της λειτουργίας του ανθρώπινου οργανισμού, που προκύπτει από την αλλοίωση αυτής της φυσικής του καταστάσεως. Την πλανημένη αυτή ιδέα σας την διαμορφώσατε σε τέτοιο κράτος πίστεως, ώστε να νομίζετε ότι αυτό το φαινόμενο δεν αποτελεί για σας κανένα μυστήριο. Όχι, πλανάσθε και πλανάσθε, γιατί δεν έχετε ποτέ επιδοθεί με ανεξάρτητη σκέψη στην έρευνα αυτών των φαινομένων τα οποία «αφ' εαυτών» είναι ικανά να σας προαγάγουν σε μέγιστα επίπεδα γνώσεων. Τα φαινόμενα του υπνωτισμού είναι φαινόμενα καθαρώς ψυχικά που δεν έχουν καμιά σχέση με τις διανοήσεις του ανθρώπου. Μεταξύ των διανοήσεων του ανθρώπου και των εκδηλώσεων της ψυχής του υπάρχει διαφορά και η διαφορά αυτή είναι η πείθουσα τον ερευνητή περί υπάρξεως και λειτουργίας της ανθρώπινης ψυχής. Δια να θέσουμε όμως υπό μελέτη τις λειτουργίες της ανθρώπινης ψυχής είναι ανάγκη να την ελευθερώσουμε από το κράτος της διάνοιας του, διότι η διάνοια είναι λειτουργία η οποία προκύπτει από τη λειτουργία του ανθρώπινου οργανισμού, χωρίς αυτή να έχει τη δύναμη να αφομοιώνει «προς εαυτήν» όλες τις εκδηλώσεις της ψυχής. Είναι αληθές ότι η διάνοια λειτουργεί, διότι μεταβιβάζει προς αυτήν η ψυχή δυνάμεις της, αλλά οι δυνάμεις αυτές συντελούν μόνον εις το να καθιστούν τα όργανα της ευαίσθητα ώστε να δύνανται να αντιλαμβάνονται τις εξωτερικές λειτουργίες της Φύσεως. Ό,τι συλλαμβάνουν αποτελεί κράτος ενέργειας της, διότι ό,τι κάμνει τις αντιλήψεις να καθίστανται μόνιμες, τούτο αυτό παρέχεται προς την διάνοια από την εξωτερική Φύση, δηλαδή παρέχεται προς αυτήν ο Λόγος της ψυχής της Φύσεως, προς το σκοπό της μεταμορφώσεως αυτού αφ' ενός και αφ' ετέρου όπως παρέχει προς αυτήν μέσον ενέργειας. Ο διττός αυτός σκοπός είναι αυτό που αποτελεί και συνδέει το Παν εις Θεϊαν αρμονίαν. Η κατάπαυσις εκ μέρους της Φύσεως της τοιαύτης παροχής ουδαμώς συμβαίνει. Εάν βλέπουμε ότι η διάνοια περιέρχεται εις αδράνεια και θάνατο, αυτό συμβαίνει διότι τα όργανα της ανθρώπινης μορφής αδυνατούν πλέον να συλλάβουν, να συγκρατήσουν και να λειτουργήσουν δι' αυτού τον οποίον αποκαλέσαμε Λόγο της ψυχής της Φύσεως, περιέρχεται δε εις τοιαύτην

κατάσταση διότι η αποτελούσα αυτά ουσία υπέστη μεταμόρφωση, η οποία της υπαγορεύει πλέον να συγκροτηθεί και λειτουργήσει εις άλλη μορφή. Το Παν «αεί» μεταμορφούται.

Η αιωνιότης της Φύσεως και το άπειρο της ενεργείας της ουσίας της έγκειται ακριβώς εις ένα αΐδιο νόμο της, εις τον νόμο της μεταμορφώσεως. Ουδέν απόλλυται διότι το παν μεταμορφούται. Όταν ακούτε τη λέξη θάνατος να εννοείτε μεταμόρφωση. Το γήρας της ανθρώπινης μορφής δεν είναι τίποτα άλλο παρά μεταμόρφωσις την οποία έχουν υποστεί τα όργανα της, διότι εις την ουσία τους υπάρχει ο νόμος της αιωνιότητος, ο νόμος της μεταμορφώσεως. Αλλά και εις πάσα μορφή βλέπουμε, και κάτι το ειδικό, το οποίο την διακρίνει των άλλων. Αυτό το ειδικό φαινόμενο έχει ανάγκη ευρύτατης έρευνας από τον άνθρωπο. Το φαινόμενο αυτό επιμαρτυρεί την ύπαρξη ουσίας, η οποία έχει διαφορά εις τις ενέργειες της των άλλων. Την ειδικότητα αυτήν πάσης μορφής της την δίδει η ψυχή της.

Τι είναι όμως ψυχή; αυτό είναι το μέγα έργο εις το οποίο πρέπει να καταγίνεις. Ήδη σου λέγω ότι η διάνοια λειτουργεί υπό το κράτος της ουσίας την οποία παρέχει η Φύσις εις τον οργανισμό της, αφού εννοείται, μετεδόθη προς αυτήν εκ μέρους της ψυχής ο νόμος της αισθητικότητας και της κινήσεως.

Κατά τον χρόνο αυτό της λειτουργίας της ανθρώπινης διάνοιας, η ψυχή της υπόκειται εις παθητικότητα. Το ανθρώπινο πνεύμα ουδέποτε θέλησε να επιδοθεί ειλικρινά εις την μελέτη της Φύσεως, αλλά αφήκε πάντοτε να παρασυρθεί εις ιδέες οι οποίες όχι μόνον εμπόδισαν την ανέλιξη του και τον πλουτισμό της διάνοιας του από αληθινές γνώσεις προερχόμενες εξ αυτών τούτων των εκδηλώσεων και πραγμάτων της Φύσεως, αλλά εδημιούργησε και ένα κράτος νοητικό όλως παρά φύσιν, το οποίο αντέδρασε συστηματικά εις τις εκδηλώσεις της ψυχής του. Η φιλοσοφία των ανθρώπων ουδέποτε έστρεψε την έρευνα της προς την αληθή πηγή των γνώσεων, ούτε και ασχολήθηκε εις το να βρει ποια είναι η αιτία της εκπορεύσεώς τους. Αφέθη μακαρίως να πιστεύσει ότι αυτές συγκροτούνται από τις εξωτερικές παραστάσεις της Φύσεως και δεν είδε καθόλου ότι η αιτία της εκπορεύσεώς τους είναι αυτή αύτη η ψυχή των ανθρώπων. Ουδέν δύναται να υπάρξει και να εκδηλωθεί εις λειτουργία εάν δεν προϋπήρχε δυνάμει εις τις ουσίες από τις οποίες εκπορεύεται. Ουδέν δύναται να αποτελέσει στοιχείο νοήσεως και αντιλήψεως εάν δεν είναι νόμος που έχει εκδηλωθεί υπό της ουσίας εις την οποία καταφαίνεται ότι δρα και εις την οποία να υπήρχε λανθάνων. Το παν εκπορεύεται από την ουσία της Φύσεως η οποία λαμβανομένη «εν τω συνόλω της» προς εξέταση παρουσιάζει εις τον εξετάζοντα αυτήν ότι υπόκειται εις άπειρες μεταμορφώσεις, εκ των οποίων προκύπτουν τα διάφορα φαινόμενα της. Η άπειρος μεταμόρφωσίς της είναι η αναλλοίωτη δύναμις της την οποία όταν την σπουδάσει ο σοφός θα κατανοήσει το γιατί καθίσταται «αφ εαυτής» αιωνία. Το παν λέγεται ότι υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρξει. «Σύμφημι» εις αυτό. Αλλά το υπάρχον είναι διάφορο του υπάρξαντος και το μέλλον να υπάρξει θα είναι διάφορο και του υπάρχοντος και του υπάρξαντος. Η διαφορά αυτή έπρεπε να πείσει ότι υπάρχει κάτι τι εις αυτήν την ουσία της Φύσεως το οποίον έπρεπε να εξετάζεται και δυνάμει του οποίου να εύρετε, τι είσθε σεις, τι είναι αυτό που σας περιβάλλει και εις τι μέλλετε να μεταμορφωθείτε. Εάν δεν εύρετε τον θαυμάσιο αυτό νόμο της ουσίας της Φύσεως, ο οποίος την καθιστά αθάνατη δια των απείρων μεταμορφώσεων τις οποίες προκαλεί εις αυτήν, δεν θα μπορέσετε ποτέ να γνωρίσετε το μυστήριο της υπάρξεως σας, τον σκοπό τον οποίο το Είναι σας επλήρωσε μέχρι σήμερα, ούτε εκείνο τον οποίο ήδη πληροί και εκείνον τον οποίο «εσαεί» μέλλει να πληροί εις τον άπειρο χρόνο.

Ενδιαφέρομαι να θίξω προς σε ορισμένα σημεία εκ των οποίων θα εξαρτηθεί η πρόοδος σου. Εις την ανθρώπινη φύση βλέπουμε λειτουργίες προερχόμενες εκ δύο ουσιών, εκείνης της ψυχής εκ της οποίας εκπορεύονται οι νόμοι της Αισθητικότητας και της Κινήσεως και εκείνης η οποία αποτελεί τα όργανα του οργανισμού. Η φαινόμενη Αισθητικότης και Κίνησις εν τω συνόλω των λειτουργιών του οργανισμού εκλαμβάνεται σαν αποτέλεσμα της συνισταμένης

των λειτουργιών του. Αυτό ακριβώς είναι το κεφαλαιώδες σφάλμα, διότι τόσο η Κίνησις όσο και Αισθητικότης μεταδόθησαν εις τον οργανισμό εκ της «εν ταυτώ» λειτουργούσης ουσίας της ψυχής και έλαβαν δια της μεταδόσεως αυτής τον τύπο της ενεργείας. Προς κατανόηση αυτού του πράγματος αρκεί να ιδούμε ότι η ενέργεια είναι παράγωγο. Μεταξύ των δύο ουσιών, δηλαδή της ψυχής και των οργάνων, υπάρχει και τρίτος παράγων και ο παράγων αυτός προέρχεται εκ της καθολικής ψυχής της Φύσεως και είναι ακριβώς αυτός που συνδέει τα υλικά στοιχεία εις τον σχηματισμό οργάνων. Ο παράγων αυτός είναι ο μεταφέρων τον νόμον της Κινήσεως και της Αισθητικότητος εις τον οργανισμό της ανθρώπινης φύσεως προς λειτουργία αυτής. Ο παράγων αυτός είναι και το μέσον των μεταμορφώσεων «εν τη καθόλου εννοία του» εις την Φύση. Προέρχεται εκ της Δημιουργού Αρχής της Φύσεως και είναι ο Πατήρ όλων των οργανώσεων της. Είναι η ενεργός δύναμις αυτή που περικλείει στις ενέργειες της όλα τα μυστικά της Φύσεως. Ένα δε μυστικό από αυτά είναι εκείνο το οποίο λαμβάνει κάθε ατομική ψυχή σαν μέσο για να συνδεθεί προς τον ανθρώπινο οργανισμό και συλλειτουργήσει μαζί του. Κατ' αντίθεση αυτού του μεγάλου παράγοντος, του Πατρός των μορφών, έχουμε το πλήθος των ατόμων ή μορίων της Φύσεως, τα οποία δι' εκείνου συγκροτούν τις μορφές πάσης καταστάσεως. Το πλήθος είναι η παθητική ουσία, είναι η Μήτηρ των μορφών της Φύσεως η γονιμοποιούμενη υπό του γονιμοποιού Πατρός, (σημ. η παθητικότης δεν σημαίνει μειονεκτικότητα).

Πρόσεξε Θνητέ. Μετά ορισμένη εκπόρευση λανθανουσών δυνάμεων εις την φύση του Πατρός και της Μητρός συντελείται ένωσίς τους. Το γονιμοποιόν και το γονιμοποιούμενο γίνεται μια ατομικότης, ατομικότης η οποία εξελίσσεται σε νοητική και συνειδητή. Αυτή είναι η ατομική ψυχή από την οποία, όπως προελέχθη, εκπορεύονται οι νόμοι της Κινήσεως και Αισθητικότητος. Αλλά ας επανέλθουμε εις τον μεγάλο παράγοντα. Η ψυχή για να λειτουργήσει έχει ανάγκη οργανισμού. Αυτόν τον οργανισμό θα τον οργανώσει ο ρηθείς παράγων εν συνεργασία προς το πλήθος των μορίων της Μητρός της Φύσεως. Γιατί όμως αυτό; Διότι η ατομική ψυχή δεν μπορεί χωρίς οργανισμό να εμφανίσει τις δυνάμεις της Ζωής της, να μεταμορφώνει το ουσιαστικό αυτής σε συναισθηματικό και νοητικό, ούτε άνευ οργανισμού μπορεί να φέρει τους άπειρους νόμους οι οποίοι βρίσκονται δυνάμει εις το ουσιαστικό της Είναι εις εν Ενεργεία νόμους της. Αλλά εις τους οργανισμούς της ανθρώπινης ζωής δεν θα παραμείνει «εσαεί». Δι' αυτών θα εξελιχθεί και θα προχωρήσει εις ζωή υπερτερών κόσμων εις τους οποίους και πάλιν θα ενδύεται οργανισμούς, διότι αυτό θα είναι το παντοτινό μέσο της εξελίξεως της. Οι εις τους διάφορους αυτούς κόσμους οργανισμοί της δεν θα είναι της αυτής φύσεως με τους οργανισμούς του ανθρώπινου περιβάλλοντος. Κατόπιν η θεία μορφή ωμίλησε περί άλλων θείων μυστικών. Επ' αυτών υποχρεώθηκα να σιγήσω και το πράττω.

Και κατόπιν εξακολούθησε: Ναι, ο μέγας παράγων αυτός ο οποίος εκπηγάζει εκ του Πατρός της Φύσεως, είναι ο μέγας συντελεστής όλων των φαινομένων της ζωής, των απείρων μεταμορφώσεων της, όπως και το μέσον της μεταφοράς της ψυχής από κόσμον εις κόσμον. Αυτός συνεχίζει την διατήρηση των μορφών. Αυτός τις καθιστά «πεπερασμένες». Αυτός εξαφανίζει εκείνες οι οποίες δεν έχουν πλέον λόγο υπάρξεως δια να δημιουργεί εντελέστερες στις ενέργειες τους μορφές. Από αυτόν εκπορεύεται το Φως. Από αυτόν πηγάζει εκείνη η δύναμις από την οποία επίσης προκύπτει το πνευματικό Φως και «εν αυτώ» συλλαμβάνεται, κυφορείται και γεννάται πάνοπλος η θεά της Σοφίας. Εις αυτά τα επίπεδα πάντοτε έχει συνεργάτη μοναδικό την ατομική ψυχή, γιατί από αυτήν λαμβάνει την ώθηση, την κίνηση και την συνειδητή ενέργεια. Αυτός είναι το περιέχον εντός του οποίου δρα το πλήθος των μορίων της Φύσεως εις τα οποία πάλιν μετασχηματίζονται δι' αυτού εκείνες οι μορφές τις οποίες σεις τις αποκαλείτε κυτταρικούς οργανισμούς.

Οι δυναμικότητες αυτών των μορφών προκαλούνται εις εκδήλωση γιατί αυτός μεταφέρει εις τα πεδία τους τις δυναμικότητες της Ατομικής ψυχής εκείνες οι οποίες δίδουν και την έννοια της ενεργού ζωής.

Μέσα σ' αυτή την ενεργό ζωή ο μέγας αυτός παράγων εξωτερικεύει μια υπέρτατη δυναμικότητα η οποία αποτελεί το κορύφωμα της αθάνατης ενεργού ζωής, αυτής η οποία μπορεί συνεχώς και χωρίς καμμία διακοπή να πολλαπλασιάζει τις δυναμικότητες της. Εδώ φίλε θνητέ, προκαλώ την αδιάλειπτη προσοχή του. Ιδέ τον περιβάλλοντα την οσφύ μου όφι. Είναι χρυσός. Το φως του προδίδει την καταγωγή του. Πώς κατέστη χρυσός; Το όνομα του τρέπει εις φυγή τα χάσκοντα από αδυναμία κρίσεως ανθρώπινα πλήθη. Εις την Ελληνική γλώσσα μεταφράζεται αυτό το όνομα ΕΩΣΦΟΡΟΣ. Είναι ο μεταφορέας του Φωτός από την εστία του, η δε εστία του δεν ευρίσκεται εις το Γήινο περιβάλλον. Όταν το πρώτον μετεφέρθη υπό του μεταφορέως Φως εις τον Γήινον κόσμο, από τότε χρονολογείται η ύπαρξις της ανθρωπίνης μορφής. Αλλά η ισχύς του Γήινου περιβάλλοντος επέδρασε τόσο πολύ, ώστε το μεταφερθέν Φως όχι μόνον να απωλέσει την ανταύγεια του αλλά και να προσαρμοσθεί προς τις λειτουργούσες δυνάμεις της Γης σε βαθμό ώστε να χάσει την προοδευτική του δυναμικότητα. Προσέξτε! Το Φως πρέπει να επανέλθει στην πρότερα του ισχύ. Εξελικτικοί κύκλοι θα συντελέσουν σ' αυτό. Εις το σημείο αυτό δεν δύναμαι να πράξω άλλο τι παρά να σιγήσω. Η θεία μορφή μου είπε λόγους αναφερόμενους σε λειτουργίες τις οποίες είναι αδύνατο να τις αποκαλύψω. Και συνέχισε. Αυτού τους κύκλους θα... Πρόσεξε! Η επαναφορά του χάσαντος την λάμψη του Φωτός πρέπει να γίνεται απολύτως κανονικά. Κάθε επαναφορά δια της κυκλικής ενέργειας πρέπει να έχει σαν αποτέλεσμα την εκδήλωση μιας αδρανούς δυνάμεως του. Αυτή θα σημειούνται δι' ενεργού ανταύγειας του. Όταν αυτό... θα καταστεί φωτεινό τότε μόνον θα μπορέσεις να ανταλλάξεις ασπασμό με την Νύμφη εκείνη η οποία θα γίνει οδηγός σου στην εξερεύνηση του πνευματικού κόσμου. Κατόπιν θα σου είπω τι πρέπει να κάνεις μετά τη συντέλεση των κύκλων.

Αλλά ας έλθουμε τώρα να εξετάσουμε ένα άλλο θέμα το οποίο εθίξαμε προηγουμένως. Δεν νομίζεις ότι πρέπει να μάθεις τον ενδότερο λόγο των Μυστηρίων και Μαντείων αυτής της Χώρας τα οποία τόσο πολύ έχει λησμονήσει ο σύγχρονος άνθρωπος κόσμος; Απάντησα, είναι ένας από τους μεγάλους μου πόθους. Και έπρεπε να είναι είτε η θεία μορφή, γιατί η λειτουργία αυτών αποτελεί το έρεισμα από το οποίο θα ξεκινούσε η ανθρωπίνη διάνοησις προς κατάκτηση του μέσου της ενώσεως της προς την ψυχή της, δια της οποίας μπορεί να σημειωθεί η αθανασία της. Αυτό θα το αντιληφθούμε αν επισκοπήσουμε το έργο των παρθένων εκείνων οι οποίες παρασκεύαζαν τον πέπλο της Θεάς της Σοφίας. Ο πέπλος αυτός είναι μια αλληγορική εικόνα της αποθεώσεως της ανθρωπίνης διανοίας, πάσης ανθρωπίνης διανοίας, η οποία νικηφόρως έχει απελευθερωθεί από τα ερέβη του Γήινου περιβάλλοντος.

Η μέταξα από την οποία εγένετο ο πέπλος της Σοφίας είναι το σύμβολο των λειτουργουσών δυνάμεων της ανθρωπίνης ψυχής, οι οποίες εξαγνίσθηκαν δια των δοκιμασιών τις οποίες υπέστη αυτή μέσα σ' αυτό το περιβάλλον. Τον πέπλο τον ύφαιναν αγνά χέρια παρθένων που δεν είχαν μολυνθεί από ανθρώπινα πάθη ούτε και τα είχαν μολύνει δι' επαφής άλλα ανθρώπινα χέρια που τα έργα τους ήσαν αναιρετικά των προσπαθειών της Φύσεως, αναιρετικά των νόμων της δια των οποίων και μόνον κάθε ανθρωπίνη συνείδησις καθίσταται φωτεινή και απαλλάσσεται από όλες τις δουλείς τις οποίες δημιουργούν οι έξω των αρμονιών της Φύσεως ζώντες άνθρωποι. Δια μετάξης και παρθένων χειρών γίνεται ο πέπλος της Θεάς της Σοφίας, ο οποίος είναι το ένδυμα της απελευθερούμενης ανθρωπίνης ψυχής δια του οποίου και μόνον αυτή εισέρχεται εις την Αθανασία. Αι Παρθένοι ήσαν Ιέρειες της Θεάς της Σοφίας και η εξέτασις του έργου τους, όπως και του έργου των μητέρων Ιερειών των Χρηστηρίων και Μυστηρίων θα μας οδηγήσουν ασφαλέστερα στην πλήρη κατανόηση του Πέπλου της Θεάς της Σοφίας.

Για την ακρίβεια της εξετάσεως αυτού του θέματος ας ακολουθήσουμε μια σειρά.

Το ανθρώπινο γένος προαχθέν εύρε το μέσον της κληροδοτήσεως των ιδεών μιας ορισμένης εποχής της ανθρωπότητας προς μεταγενέστερες εποχές. Το μέσον αυτό είναι τα σύμβολα των ιδεών. Δι' αυτών οι μεταγενέστεροι κατανοούν τον πολιτισμό και το ύψος της διανοήσεως των προγενέστερων. Οι άνθρωποι μιας εποχής διετύπωσαν σε σύμβολα και αλληγορικές εικόνες το θρησκευτικό και ιδεολογικό τους Είναι. Αυτό όπως φαίνεται από το ύψος των εννοιών του προήλθε ύστερα από μια επισταμένη επισκόπηση των πνευματικών αληθειών της Φύσεως και της καθόλου δράσεως του πνεύματος εκείνου, του οποίου η διάνοησις διέγραψε όρια κατά πολύ εκτενέστερα εκείνων τα οποία διαγράφει ως προς το θέμα αυτό η σύγχρονη ανθρώπινη διάνοησις. Ο τρόπος της διατύπωσης των θρησκευτικών εννοιών των ανθρώπων εκείνων προδίδει ότι η νόησίς τους υπήρξε τόσον ισχυρά, ώστε να μπορέσουν να διαφυλάξουν δι' αυτού του τρόπου τις έννοιες τους από την αλλοίωση και παραφθορά τις οποίες θα επέφεραν μεταγενέστεροι άνθρωποι, ακριβώς γιατί δεν θα προσήγγιζαν τα όρια της διανοήσεως εκείνων. Αλλά εκτός από αυτό η κατανόησις του θρησκευτικού και ιδεολογικού συστήματος τους απαιτούσε ανάλογη ηθική κατάσταση εκείνων και προ παντός ελευθερία σκέψεως και συνειδήσεως, οι οποίες φαίνεται ότι λειτουργούν μόνον εις ανθρώπινα όντα των οποίων ο βίος και η καθόλου ζωή τους είναι προσαρμοσμένη και εναρμονισμένη προς τους λειτουργούντες νόμους της Φύσεως. Η διατύπωσις αυτής της θρησκείας εις σύμβολα και αλληγορικές εικόνες δεν μπορεί παρά να προξενεί κατάπληξη σε κάθε φωτισμένη διάνοια, σε κάθε ερευνητή της εξελίξεως της πνευματικής ζωής. Η αλληγορική εικόνα ότι τις τύχες της ανθρωπότητας επί του πνευματικού της μέρους διευθετεί ένα Συμβούλιο Θεών υφιστάμενο υπό την προεδρία ενός άλλου ισχυρότερου Θεού, Θεών οι οποίοι άρχουν επί των κατά μέρος λειτουργουσών δυνάμεων της Φύσεως, δεν σου φαίνεται φίλε θνητέ άξια πολλής έρευνας; Το συμβούλιο αυτών των Θεών για να καταλάβει τις πνευματικές εξουσίες του Γήινου κόσμου ήλθε εις πόλεμο προς μία άλλη ηγεμονεύσασα ομάδα η οποία κατείχε πρότερον αυτές τις εξουσίες, την ομάδα των Τιτάνων, των συγγενών προς την ανθρώπινη φύση και προς τους τρόπους της ηγεμονίας αυτής. Δεν διαβλέπεις, φίλε θνητέ, στην αλληγορική αυτή εικόνα κάτι το οποίο χωρίζει τον άνθρωπο από τους θεούς; Δεν διακρίνεις ότι υπάρχει κάτι το οποίο να μπορεί να καθιστά τον Τιτάνα άνθρωπο εις θεό αθάνατο; Πώς οι Θεοί όταν έγιναν Ολύμπιοι Θεοί ενίκησαν τους Τιτάνες; Από που άντλησαν την «μείζονα τους» ισχύ, αφού εκ των εννοιών αυτής της θρησκείας και άνθρωποι και Θεοί προήλθαν εκ του Χάους; Δηλαδή από την κατάσταση εκείνη από την οποία προήλθε η τάξις και περί της οποίας ούτε άνθρωποι ούτε θεοί μπόρεσαν να ειπούν ποια ήταν, κι αυτό γιατί τα όρια της διανοήσεώς τους δεν μπορούν να φθάσουν πέραν από το σημείο από το οποίο εμφανίσθηκε η τάξις του Απείρου και την οποία ερευνάμε εις την έννοια των μορφών του; Οι εικόνες αυτής της θρησκείας μας δίδουν μια έννοια. Η τάξις προήλθε εκ του Χάους δια του Έρωτος, γονέως πασών των διαμορφωθείσών μορφών τον Σύμπαντος, υλικών και πνευματικών, αλλά και όλων των μεταμορφώσεων και των «εσαεί» τοιούτων αμφοτέρων. Εις την τάξη των απείρων κόσμων παρεδρεύει ο κοσμοποιός Έρως. Είνε ο γονεύς πάντων αλλά και ο μεταμορφωτής πάντων. Παρεδρεύει εις τα έργα παντός θεού και παντός πνεύματος. Αυτός μεταμορφώνει το σκότος σε Φως και τον άνθρωπο σε θεό. Ευρίσκεται «απανταχού» και την αληθή έννοια του γνωρίζει ο Πατήρ των Θεών και δι' αυτής κυβερνά αυτός τους κόσμους των πνευμάτων.

Πρόσεξε επί των λόγων μου αυτών! Δεν πρόκειται περί του ονόματος εκείνου που προκαλεί τον μεγαλύτερο τόνο της ψυχικής σας ευχαριστήσεως και τον οποίο σκώπτετε, για να μην ειπώ βαρύτερη φράση, στις πράξεις των ομοίων σας. Πρόσεξε! Για να εκτιμήσεις δεόντως αυτά που σου λέγω, πρέπει πρώτα να κατανοήσεις τι είναι εκείνο το οποίο φέρει

στον κόσμο το νοητικό Ον, τι είναι εκείνο το οποίο το καθιστά συνειδητό, το φέρει στη μορφή του ανθρώπου, νικά την Τιτανική του φύση και έρχεται στην πνευματική τάξη των Θεών και τι είναι εκείνο πάλι πέραν της τάξεως αυτής που «εσαεί» θα καθιστά το Ον αυτό όχι μόνον άφθαρτο αλλά και ηγεμόνα των όπισθεν αυτού εξελισσόμενων κόσμων.

Οι συνθέτες της Ελληνικής Θρησκείας εμφανίζουν το κορύφωμα της ανθρώπινης διανοήσεως και εκτιμώνται για το μεγαλούργημα τους αυτό και υπό των Θεών, γιατί μέσα στις αλληγορικές τους εικόνες οι σοφοί άνθρωποι μπορούν να βρискουν ολόκληρη την ιστορία των κόσμων και ολόκληρη την σειρά των ιστορικών γεγονότων της ανθρώπινης ψυχής από της εμφανίσεως της εις την Φύση ως διακεκριμένης συνειδητής ατομικότητας. Οι εικόνες των τέκνων του Θεού Διός, Διονύσου και Αθηνάς εκ μεταμορφώσεως αυτού του Θεού Διός και οι σχέσεις του μετά των Νυμφών, δεν είναι παρά γεγονότα που αναφέρονται στη λειτουργία της ατομικής ψυχής, στην εξέλιξη των δυνάμεων της και στις μεταμορφώσεις της εις τα επίπεδα των διαφόρων κόσμων μέχρι της πλήρους αποθεώσεώς της.

Οι συνθέτες αυτής της θρησκείας εδημιούργησαν προς αποκάλυψη των βαθύτερων εννοιών της δύο όργανα και τα όργανα αυτά είναι εκείνα τα οποία δυστυχώς δεν μπόρεσε να κατανοήσει ο προ δύο χιλιάδων ετών και εντεύθεν ανθρώπινος κόσμος. Τα όργανα αυτά ήσαν πρώτον η οργάνωσις των Μυστηρίων τα οποία ως αντικείμενο είχαν την βαθμιαία αποκάλυψη στους μυσούμενους των αληθειών της Ελληνικής θρησκείας και δεύτερον τα Χρηστήρια δια των οποίων ετηρείτο άμεση επαφή των μυημένων προς τους Θεούς. Τα μυστήρια παρασκεύαζαν την εξάγνιση της ανθρώπινης διανοίας, την απελευθέρωση της από τα πάθη και την ανύψωση του ηθικού των μυστών σε βαθμό ώστε η ψυχή τους να έρχεται σε επαφή με τον κόσμο των Θεών και να καθοδηγείται από εκεί εις την εύρεση των μέσων της μεταμορφώσεως της. Τα Χρηστήρια ή Μαντεία, το δεύτερο αυτό όργανο, εσωτερικώς τηρούσαν δι' επαφής άμεση σχέση προς τους συνθέτες των εικόνων της Ελληνικής θρησκείας και τους θεούς αφ' ενός όπως μη χωρεί παρερμηνεία των εννοιών των εικόνων τους και αφ' ετέρου όπως καθοδηγούνται υπό του πνεύματος των Θεών εις έργα αυτόχρημα ανυψωτικά του ανθρώπινου κόσμου, εξωτερικώς δε όπως προκαλούν την προσοχή της μεγάλης ανθρώπινης μάζας, αυτής η οποία δεν είχε γευθεί των μυστικών της Φύσεως, όπως δια του τρόπου αυτού κρατείται και αυτή εις ανελκτική τροχιά και μη εκτρέπεται σε πράξεις καταδικάζουσες την πρόοδο της.

Τα όργανα αυτής της θρησκείας δια την λειτουργία τους είχαν ανάγκη ανθρώπων που θα είχαν πλήρη συνείδηση των έργων τους. Ναι! Ανθρώπων με ανεπτυγμένη συνείδηση, διότι καμιά οργάνωσις δεν μπορεί να κρατηθεί στο ύψος της άνευ αυτού του είδους λειτουργιών, κανένα έργο δεν φθάνει στην πλήρωση του σκοπού του, καμιά ιδεολογική αρχή εξεργαζόμενη την πρόοδο της ανθρωπότητας δεν μπορεί να επιτύχει αυτό και τίποτα το αρμονικό δεν μπορεί να λειτουργήσει αν όλων αυτών δεν ηγούνται και δεν τα διευθετούν ανθρώπινες διάνοιες εμπνεόμενες και με ανεπτυγμένες συνειδήσεις. Η συνειδήσις του ανθρώπου, ο γνωστικός αυτός ρυθμιστής των πράξεων του, είναι ο οδηγός προς πλήρωση του σκοπού του, του σκοπού αυτού ο οποίος έχει άμεση σχέση προς τον καθόλου σκοπό της θείας Φύσεως. Όταν λειτουργούσαν τα Ελληνικά μυστήρια, οι Ιερείς τους, εκείνοι που ήσαν εντεταλμένοι να αποκαλύψουν βαθμιαία τις αλήθειες των αλληγορικών εικόνων της Ελληνικής θρησκείας εις τους μυσούμενους, είχαν πλήρη συνείδηση του έργου αυτού. Οι Ιερείς τους οι αγνές αυτές υπάρξεις είχαν συνείδηση του υπ' αυτών υφαινόμενου πέπλου, γιατί σε όλα τα Μυστήρια που λειτούργησαν όπως και στα Τελεστήρια υφαίνετο αυτός ο πέπλος. Είχαν επίσης επίγνωση φωτιζόμενων υπό της συνειδήσεως τους εις το Θείο αυτό έργο. Εις αυτό το έργο είχαν ειλικρινή και πιστό σύντροφο τον Θεό Διόνυσο και ε-γνώριζαν όχι μόνον την όλη του ιστορία, αλλά και τους αγώνες του επίσης αυτού που κατέβαλε για να «αναβιάσει» την ψυχή της Μητρός Γης στις κορυφές του Ολύμπου. Εγνώριζαν την σημασία της διπλής του γεννήσεως από τον μηρό του Θεού Διός και

από την καρδιά του, μέσα στην οποία κυοφορήθηκε σαν σπέρμα η καρδιά του υπό των Τιτάνων κατατεμαχισθέντος πρωτογεννηθέντος Διονύσου από την Νύμφη Σεμέλη. Εγνώριζαν επίσης από που προέρχεται «εν τη πνευματική φύσει» η χαρά και η ευθυμία, οι ιδιότητες αυτές του Θεού Διονύσου οι οποίες μετεφέρθησαν και εις την λαϊκή λατρεία με έννοια ανάλογη της πνευματικής καταστάσεως των ανθρώπων. Οι Ιέρειες εγνώριζαν την μυστική αλληγορική έννοια και των σπερμάτων του σίτου της Θεάς Δήμητρας και του χυμού των καρπών της ιεράς αμπέλου, των εμβλημάτων αυτών πάσης μεταμορφώσεως. Η Θεία μορφή ύψωσε τους οφθαλμούς της προς τον Ουρανό και εσίγησε. Μετά από λίγες στιγμές ακούσθηκε λέγουσα.

Μέσα στο γένος του ανθρώπινου κόσμου υπάρχει το σπέρμα της διαστροφής και της διαφθοράς πάσης αλήθειας. Τίποτα δεν αφέθηκε στο ύψος της έννοιας του. Κάθε μεγάλη έννοια πνίγεται στο περιβάλλον του. Οι μεγάλες ανθρώπινες ψυχές μεταναστεύουν. Εκείνες οι οποίες τις διαδέχονται αν γίνουν και αυτές μεγάλες θα μεταναστεύσουν και αυτές. Αν όχι, θα διαστρέψουν και θα διαφθείρουν. Ο Ουρανός όμως πάντοτε έρχεται χορηγός. Επαναφέρει τις αληθινές έννοιες της λειτουργούσης πνευματικής Φύσεως. Η επαναφορά αυτή είναι ένα άγκιστρο στο οποίο συλλαμβάνονται οι εξαγνισθείσες και ελευθερωθείσες εκ των παθών του Γήινου περιβάλλοντος ψυχές και δι' αυτού έλκονται προς τον Ουρανό. Το σπέρμα των μεγάλων εννοιών των πνευμάτων του Ουρανού ρίπτεται πάντοτε προς τον κόσμο των ανθρώπων της Γης. Δυστυχώς τις περισσότερες φορές χάνεται, κι αυτό γιατί χάνει την γονιμοποιό αίγλη του και η απώλεια του σημειούται δια της απώλειας του φωτός του. Στις ψυχές των Ιερειών, των αγνών αυτών υπάρξεων, κατά την λειτουργία των Μυστηρίων και Χρηστηρίων υπήρχε το έδαφος της... Εσίγησε! Ύστερα από λίγο είπε: Άκουσε φίλε θνητέ. Οι Ιέρειες των Μυστηρίων και Μαντείων πριν να γίνουν Μητέρες Ιέρειες, ζούσαν «εν ταυτώ» σε δύο κόσμους. Στον κόσμο των θεών και στον κόσμο των ανθρώπων και μετέφεραν από τον πρώτο προς τον δεύτερο οδηγίες προς ορθή ερμηνεία των εικονιζόμενων στις συμβολικές παραστάσεις της Ελληνικής Θρησκείας. Οι έξω των Μυστηριακών οργανώσεων διδόμενοι Χρησμοί ήσαν πολύ δευτερεύουσας σημασίας. Ήταν ακόμη και μια δικαιολόγηση της υπάρξεως τους, όπως και εκείνη η έννοια τους σαν κέντρων λατρείας. Οι Ιεροφάντες των Μυστηρίων και οι Ιερείς των Χρηστηρίων τηρούσαν την αυτή επαφή προς τον Ουρανό, αλλά διάμεσος σύνδεσμος τους υπήρξε ο θεσμός των Ιερειών.

Εγνώριζες λοιπόν φίλε θνητέ, την εσωτερική αυτή σημασία των Μυστηρίων και Μαντείων; Όχι, απάντησα. Εκείνο το οποίο εμείς οι αμύητοι γνωρίζαμε είναι ότι αυτά τα κέντρα ήσαν θρησκευτικά κέντρα λατρείας, ιδίως δε ότι οι άνθρωποι ζητούσαν από τα Μαντεία Χρησμούς από τους Θεούς για παντός είδους επιχειρήσεις τους. Και αυτό είναι μια αλήθεια, απάντησε η ιερά μορφή. Η εξωτερική τους όψις δια της οποίας εις το πλήθος των ανθρώπων που αγνοούσαν την Θεία Φύση εδικαιολογείτο η ύπαρξίς τους και η οποία αλήθεια όμως κατώρθωσε να υπερισχύσει στις διάνοιες ανικάνων Ιερέων και να φέρει εις σιγή τον κύριο λόγο της υπάρξεως τους, ιδία των Μαντείων. Σιγά σιγά η συνείδησις των Ιερέων εσκοτιζέτο, έχανε την ισχύ της και της διέφευγε ο σκοπός. Εις τον κόσμο των ανθρώπων μετά πάροδο χρόνου τα πάντα χάνουν την σημασία τους. Πλην όμως η πραγματική τους αξία επανέρχεται με την μέριμνα των Θεών, για να χρησιμεύει σαν οδηγός προόδου εις αυτούς. Οσονδήποτε και αν οι άνθρωποι ανόητα περιφρονούν τους φορείς της πνευματικής προόδου, θα εξαναγκασθούν υπό αυτών τούτων των απαιτήσεων της προόδου να επανέλθουν στην πραγματική τους εκτίμηση. Αλλά ας προσέξουμε, φίλε θνητέ, μήπως το έργο των οργάνων της Ελληνικής Θρησκείας ασκούμενο υπό των Ιερειών πληρούσε και άλλο σκοπό.

Αι παρθένοι Ιέρειες ήσαν η περυσίζουσα αγνότης εκ του κόσμου των θνητών προς τους κόσμους των αθανάτων για την εκμάθηση της τέχνης.....

Μήπως όμως νομίζεις φίλε θνητέ, ότι τα αγνά αυτά πλάσματα, οι θυγατέρες της Γης οδηγούνται καθ' όλη την ανθρωπινή τους ζωή εις κατάσταση που να προσβάλει αυτές ταύτες τις λειτουργίες της Φύσεως στις οποίες το ανθρώπινο γένος οφείλει την ύπαρξη του; Όχι, απάντησα. Μόνον παράφρονες βαδίζουν εναντίον των λειτουργιών των νόμων της Φύσεως.

Εύγε, είπε η ιερά μορφή. Πραγματικά μόνον παράφρονες μπορούν να αγνοούν το έργο της Φύσεως και τους σκοπούς τους οποίους πληροί αυτό εις τα πεδία του απείρου κόσμου. Μόνον παράφρονες ασχημονούν εναντίον των νόμων της Φύσεως, εκείνων οι οποίοι αποτελούν τις αρτηρίες των λειτουργιών των κόσμων, από τους οποίους εκρέει η ζωή και πολλαπλασιάζει απείρως τις ενέργειες της. Αν οι από σας χαρακτηρισθέντες παράφρονες είναι σοφοί, παράφρων θα είναι και η Φύσις, οι λειτουργούντες νόμοι της και οι αρμονίες της. Οι μητέρες Ιέρειες καθοδηγούσαν τις παρθένους Ιέρειες και οι δύο μαζί αποτελούσαν την αγνότητα και την καρδιά των Μυστηρίων και των Μαντείων από την οποία εκπορεύοντο τα μεγάλα συναισθήματα αυτά που προάγουν τον άνθρωπο σε Θεό. Αλλά στις λειτουργίες τους υπήρχε και ο Νους. Ο Νους ήσαν οι Ιερείς και οι Ιεροφάντες. Τίποτε δεν είναι δυνατόν να συντελεσθεί εις την άπειρο Φύση όπως και στην πνευματική Φύση χωρίς δύο παράγοντες αντίθετης ενεργητικότητας. Η σπουδή της Φύσεως το αποκαλύπτει. Μόνον ο αγνοών την Φύση έχει αντίθετη ιδέα. «Το άρρεν και το θήλυ» δεν είναι προϊόντα μόνον του Γήινου κόσμου. Είναι καθολικότερες έννοιες οι οποίες έχουν σχέση με τα αίτια της Δημιουργίας, και με ό,τι πνευματικό θα εξελίσσεται εις τον άπειρο χρόνο. Οι μορφές των δύο αυτών παραγόντων αλλάζουν στους άπειρους κόσμους. Τα πεπερασμένα όμως αυτών των κόσμων μαρτυρούν περί της μεγάλης αξίας αυτών των δύο παραγόντων και της απείρου δημιουργικότητας τους σε νέες μορφές μέσα στις οποίες θα εξελίσσεται το «χωρούν απείρως» πνεύμα της Θείας Φύσεως. Αλλά ας σιγήσουμε, φίλε θνητέ, γιατί το θέμα που έχει θιχθεί δεν είναι δυνατόν ούτε να κατανοηθεί, ούτε να εκτιμηθεί από τον κόσμο των ανθρώπων «του τόσο τυφλώττοντος» προ των έμπροσθεν του τελούμενων από την Φύση.

Εις τα Μυστήρια και Μαντεία οι Ιεροφάντες ήσαν οι εκπρόσωποι της Ισχύος, της πνευματικής Ισχύος. Οι Ιέρειες παρθένοι και μητέρες ήσαν οι εκπρόσωποι της Αγνότητας. Οι λειτουργοί αυτοί και των δύο φύλων είναι τα δίδυμα τέκνα του Θεού Διός και της Νύμφης Λητούς. Είναι τα τέκνα του Θεού Διός τα προωρισμένα να φέρουν το Φως στους κόσμους και να γίνουν τα αίτια της δημιουργίας του πνευματικού φωτός δια του οποίου η ψυχή του κόσμου εισέρχεται στην Αθανασία. Είναι τα τέκνα τα προωρισμένα για την πάλη κατά του σκότους, κατά πάσης αμάθειας και γι' αυτό στην κίνηση τους προηγείται το άρμα της Ηούς, το άρμα επί του οποίου επιβαίνουν οι θυγατέρες της Αρμονίας της πνευματικής Φύσεως. Η Αρμονία της Ισχύος και της Αγνότητας πρέπει να προηγείται στις λειτουργίες της των ψυχών της Γης προ της θεοποιήσεώς τους. Η εκδήλωσις της αρμονίας στις λειτουργίες των ψυχών καθίσταται ο αμείλικτος διώκτης των ανθρωπίνων παθών και της συσκοτίσεως των ανθρωπίνων διανοιών. Η Αρμονία και εις τον φυσικό κόσμο και στον πνευματικό κόσμο εξαφανίζει τα «ερέβη», των οποίων γνήσια τέκνα είναι τα πάθη τα εμφανιζόμενα στην ανθρώπινη ψυχή, τα οποία διαρκώς της εμποδίζουν την πτήση στις Ουράνιες χώρες όπου βασιλεύει η αληθινή ευδαιμονία και χαρά. Ίδετε, τι γίνεται στον φυσικό κόσμο. Το φως του Ηλίου και το δάνειο φως της Σελήνης επενεργούν επί των μορφών του Γήινου περιβάλλοντος. Ίσως «εν τη συνεργασία τους» να δημιουργούν τους όρους της γονιμοποιήσεώς τους.

Δια του γεγονότος αυτού συντελείται η πρόοδος τους. Αφαιρέσατε αυτούς τους παράγοντες νοητικώς για να εξαφανίσετε την ύπαρξη των μορφών και των εξ αυτών αρμονιών από τις οποίες γίνεται το Κάλλος. Εάν με κατανοείτε επαρκώς, θαυμάσατε τις αποκαλύψεις των αληθειών της Φύσεως. Στην πνευματική φύση τα τέκνα του Θεού Διός είναι αυτόφωτα και κατά την γέννηση τους προηγείται το της Αγνότητος, ακολουθώντας του της

Ισχύος. Αι παρθένοι Ιέρειες προηγούνται στο έργο της εξαγνίσεως και αυτών τούτων των μυστών. Η κατασκευή του πέπλου της Σοφίας, δηλαδή του ενδύματος δια του οποίου καθίσταται αθάνατη η ανθρώπινη ψυχή είχε ως βάση την Αγνότητα. Επί ταύτης προσετίθετο... Οι Ιέρειες και οι Ιερείς ήσαν οι φορείς των αρχών της ύπερθεν του ανθρώπινου κόσμου πνευματικής κοινωνίας απ' την οποία εξεπορεύθη και η αρχή της λατρείας της Φύσεως, γιατί προς το πνεύμα της Φύσεως μόνο αγάπη και εκτίμησις για τα έργα του οφείλονται εκ μέρους του ανθρώπου. Η λατρεία οφείλεται προς την Φύση, δηλαδή προς το όλον των λειτουργούντων νόμων των αρχικών αιτίων της Δημιουργίας, προς τους λειτουργούντες νόμους προς τους οποίους το πνευματικό Ον οφείλει την ύπαρξή του. Η ανθρωπότης υπέπεσε σε βαρύτατο σφάλμα με το να μη διακρίνει που οφείλει την λατρεία της και που την αγάπη της. Η αγάπη είναι νόμος ο οποίος διέπει τις αρμονικές σχέσεις των όντων και εκεί είναι που πρέπει να εκδηλώνεται άνευ περιοσμών, ενώ η λατρεία πρέπει να εκδηλώνεται εις τα αίτια της Δημιουργίας των κόσμων και στους διέποντες αυτούς νόμους. Η ανθρώπινη διάνοια αρνείται «εαυτήν» και την ισχύ της από της στιγμής που θα θεωρήσει «εαυτήν» άσχετη προς τους λειτουργούντες κόσμους και θα περιορίσει τις σχέσεις της μόνον προς την πνευματική φύση σε πνευματικό αίτιο. Όχι φίλε θνητέ, το Ον, το νοητικό και συνειδητό Ον οφείλει λατρεία στις πηγές από τις οποίες προήλθε, και παν τοιούτον Ον προήλθε από τις αυτές πηγές. Και ο Θεός, ερώτησα. Η Θεία μορφή απάντησε. Περί ποίου θεού ερωτάς; Περί του Θεού της Δημιουργίας ή περί των πνευμάτων Θεών; Περί του αιτίου ή του αποτελέσματος;

Έχετε σαφή έννοια της λέξεως Θεός; Στις ανθρώπινες διάνοιες γίνεται τρομερή σύγχυσις γύρω από αυτήν την έννοια. Χωρίσατε φίλε θνητέ, την έννοια του Δημιουργού από την έννοια του Θεού πνεύματος. Χωρίσατε την έννοια του συνόλου από την ατομικότητα. Η ατομικότης είναι ένα μέρος του όλου και όχι το όλον. Η ατομικότης φέρει σπέρμα του όλου αλλά δεν είναι το όλον. Ακολουθεί τον ρουν του όλου και διέπεται υπό των νόμων του. Το να πιστεύετε ότι το μέρος του όλου διέπει το όλον είναι παραλογισμός.

Περί ποίου θεού ερωτάς; Περί του Δημιουργού; Ο Δημιουργός δεν είναι ατομικότης, ούτε και μπορεί να απουσιάζει από τη δημιουργήματα του.

Μπορεί να υπάρχει μορφή εις τον άπειρο κόσμο από την οποία να απουσιάζει ο Δημιουργός; Ο Δημιουργός «αεί» δημιουργεί και μεταμορφώνει τους κόσμους. Εκδηλα όργανα του είναι οι νόμοι του και αυτόν είναι που πρέπει να λατρεύει ο άνθρωπος. Ο Θεός πνεύμα δεν μπορεί να υπάρχει στις μορφές του κόσμου γιατί αν υπήρχε αυτός θα είχαμε έκδηλα φαινόμενα του.

Ο Θεός πνεύμα διήλθε εκ των μορφών των κόσμων από εκεί εξελίχθηκε και οι νόμοι του Δημιουργού Θεού δια των αδιάλειπτων μεταμορφώσεων τον έφεραν στην έννοια του συνειδητον και νοητικού όντος και από εκεί στην κατάσταση του Θεού πνεύματος, όπως κυβερνά τα κατόπιν αυτού ερχόμενα νοητικά όντα. Η σχέσις του προς τα κατόπιν ερχόμενα νοητικά όντα διέπεται υπό ενός αρμονικού νόμου, του νόμου της Αγάπης. Ιδού, γιατί ο άνθρωπος οφείλει προς τον Θεό πνεύμα αγάπη, επειδή όμως συνδιέπεται υπό του αυτού νόμου μετά των άλλων ανθρώπων οφείλει, αν έχει συνείδηση, την αυτή αγάπη και προς αυτούς.

Αλλά, φίλε θνητέ, πρέπει να προσέξεις και να διακρίνεις τον Δημιουργό από τον Θεό πνεύμα. Ο Δημιουργός είναι το μείζον. Από αυτόν γίνονται τα πάντα και άνθρωποι και θεοί. Δεν πρέπει ποτέ να ταυτίζεται η έννοια του Δημιουργού με την έννοια του Θεού πνεύματος, γιατί ένας τέτοιος ταυτισμός άγει τον άνθρωπο σε σύγχιση. Ο Δημιουργός έχει χωριστές ιδιότητες δια των οποίων γνωρίζεται και αυτές είνε οι νόμοι του εκείνοι τους οποίους σεις ονομάζετε φυσικούς. Οι νόμοι αυτοί ενεργούν και εμφανίζουν τις διάφορες καταστάσεις των μορφών του απείρου και «διηνεκώς» εξελίσσουν και μεταμορφώνουν το ουσιαστικόν υπάρχον των κόσμων. Οι Ιδιότητες αυτές του Δημιουργού έχουν καθολική έννοια και στις

ενέργειες τους διαφέρουν μόνον δυναμικώς εις τα διάφορα επίπεδα των κόσμων. Το είδος του ρου τους είναι σταθερό και αμετάβλητο. Αν λάβουμε σαν παράδειγμα τον νόμο της Κινήσεως, είναι εις όλα τα σημεία των κόσμων πάντοτε τοιούτος. Εις κάθε όμως σημείο των κόσμων έχει σχετική δυναμικότητα διαφέρουσα της δυναμικότητας των άλλων κόσμων.

Οι ιδιότητες του Δημιουργού δρουν σαν δυνάμεις του ουσιαστικού του Είναι και πουθενά δεν είναι δυνατόν να σημειωθεί απουσία τους. Ο Δημιουργός είναι το ουσιαστικό Είναι των κόσμων και αποτελεί συνέχεια «προς εαυτό», οι δε ιδιότητες του, οι νόμοι του, εμφανίζουν τις αρμονίες του. Οι ιδιότητες του, ως ιδιότητες, όχι μόνον δεν εξαφανίζονται αλλά «εν τη ενεργεία τους» πολλαπλασιάζονται εις τον άπειρο χρόνο «εκτεινόμενες απείρως». Ο χρόνος, σαν παραγωγός τους, είναι το μέτρο της εντάσεως τους. Ποτέ οι ιδιότητες του Δημιουργού δεν καθίστανται «πεπερασμένες», αλλά αντίθετα καθιστούν «πεπερασμένα» τα μορφικά τους συγκροτήματα δια των οπνίων αυξάνει η δυναμικότητα τους. Η κάθε μετάπλασις των μορφών τις εξαναγκάζει σε μείζονα δυναμική ενέργεια. Αυτό αποτελεί το Θείο μυστικό της «αεί» εξέλιξεως τους.

Κατόπιν αυτών τα οποία έχουν προλεχθεί μπορείς, φίλε θνητέ να νοήσεις απουσία του Δημιουργού από τα δημιουργήματα του;

Όχι απάντησα, γιατί η απουσία του θα σημείωνε και απουσία των δημιουργημάτων του.

Εύγε! Αντίθετη σκέψις θα επανέφερε στο Χάος τους κόσμους. Αλλά είναι δυνατόν να δημιουργηθεί αντίληψις ότι το «εκκίνησαν αἶδιο» προς δημιουργία αίτιο μπορεί να καταπαύσει το έργο του; Να εξαφανίσει την δια της δημιουργίας αυξηθείσαν δυναμικότητα του; Η Δημιουργία είναι αύξησις της ενεργητικότητας, της δυναμικής ενεργητικότητας του αιτίου της.

Ανοίξατε τους οφθαλμούς σας και ατενίσατε με νοητική δύναμη τα φαινόμενα αυτά που προκύπτουν από τις λειτουργίες των κόσμων. Θα ιδετε ότι κάθε παραγόμενη ενέργεια συνεπεία της μείξεως και της εξ αυτής αλληλεπιδράσεως των μορφών από τις οποίες εμφανίζεται, διαρκώς τείνει σε αύξηση της δυναμικότητας της. Κάθε φαινόμενο ενέργειας καθίσταται αίτιο παραγωγής άλλης ενέργειας. Κάθε δημιουργούμενη δυναμική ιδέα μέσα στο περιεχόμενο των οργάνων της διανοήσεως σας γίνεται δημιουργικό αίτιο μιας άλλης δυναμικής ιδέας, η δε αύξησις αυτή δεν μπορεί ποτέ να καταπαύσει, γιατί αν γινόταν το αντίθετο και η δημιουργός ιδέα και τα αυτής δημιουργήματα ιδεών ήθελαν εξαφανισθεί. Αλλά μπορείτε να σημειώσετε ένα τέτοιο φαινόμενο στην ζωή των όντων; Θα μου απαντήσετε ίσως, ότι τέτοιος εξαφανισμός σημειώνεται δι αποσυνθέσεως των μορφών, δια του θανάτου. Ακριβώς σ' αυτό το σημείο έγκειται η μεγάλη πλάνη της ανθρώπινης διανοήσεως. Ίδετε τι γίνεται στα συγκροτήματα των μορφών των κόσμων. Σημειούται μείωση ή αύξηση της ενεργητικής δυναμικότητας των μορφών; Η εκ νέου μεταστοιχείωσις των μορίων που αποτελούν τις μορφές των κόσμων, σημειώνει αποβολή ενεργητικότητας τους ή αύξηση; Εάν η αποσύνθεσις των πρώτων μορφών της επιφανείας του Γήινου πλανήτη και η εκ νέου σύνθεσις τους σημείωνε αποβολή δυναμικής ενεργητικότητας, τότε πως θα δικαιολογήσετε την εξέλιξη αυτών των μορφών στις ήδη υπάρχουσες; Το ιδεολογικό περιεχόμενο ενός αποθνήσκοντος ανθρώπου, λέγετε, ότι εξαφανίζεται μετά την διάλυση της μορφής. Αυτό όμως το ιδεολογικό περιεχόμενο είναι δυναμική ενέργεια. Μπορεί όμως δυναμική ενέργεια να εξαφανισθεί; Κάτι τέτοιο θα σημείωνε εξαφανισμό πάσης δυναμικής ενέργειας «εν τη καθόλου Φύσει» και τότε πως θα μπορούσε να δικαιολογηθεί η πρόοδος και η εξέλιξις των κόσμων; Εξαφανίζεται η δυναμική ενέργεια των στοιχείων που αποτελούν τον ανθρώπινο οργανισμό; Σε μια τέτοια περίπτωση ποια δυναμική ενεργητικότητα συντρέχει στην μεταστοιχείωση των μορίων εκείνων που αποτελούσαν την ύπαρξη των στοιχείων του διαλυθέντος ανθρώπινου οργανισμού; Εάν δεν εξαφανίζεται η δυναμική ενέργεια των αποσυντεθειμένων στοιχείων του ανθρώπινου οργανισμού, πως είναι δυνατόν να εξαφανισθεί η

δυναμική ενέργεια των ιδεών η οποία δεν είναι αποτέλεσμα μόνον της λειτουργίας των οργάνων, αλλά και της εις αυτόν λειτουργησάσης ατομικής ψυχής;

Πρόσεξε φίλε θνητέ, στις έρευνες σου. Τα φαινόμενα θέλουν γενική έρευνα. Η δυναμική ενέργεια των φαινομένων σε κάθε πεδίο των κόσμων είναι σχετική προς αυτούς και έχει τις αναλογίες της και εις τα υπεράνω και εις τα κάτωθεν αυτών. Οι αυτοί καθολικοί νόμοι διέπουν τα πάντα.

Οι ιδιότητες του Θεού πνεύματος δεν είναι οι αυτές με τις ιδιότητες του Δημιουργού, γιατί ο Θεός πνεύμα είναι προσωπική ατομικότητα και ως προσωπική έχει ενεργούσα διάνοια της οποίας τα όρια είναι περιορισμένα. Οσον-δήποτε και αν φαντασθήτε εξελιγμένη την νοητική προσωπικότητα, ή να έχει ύψιστη διανόηση της οποίας η έ-κτασις της ενεργείας της είναι πολύ υπέρτερη της ανθρώπινης τοιαύτης, οι ακτίνες της ενέργειας της δεν είναι δυνατόν να διέρχονται το άπειρον και να εκτείνονται εις αυτό άνευ ορίου.

Οι ακτίνες της διανοήσεως του Θεού πνεύματος, ενεργούν επί ορισμένου κόσμου και έχουν σχέσεις μόνον προς αυτόν. Εάν ο Θεός πνεύμα ήταν ο Δημιουργός των κόσμων, τα παράγωγα αυτού νοητικά όντα δεν θα είχαν περιορισμένη νόηση και σχετική προς τα όργανα της. Ο περιορισμός της νοήσεως των νοητικών όντων ο οποίος καθορίζεται από τα όργανα της νοήσεως, είναι απόδειξις ότι αυτά είναι δημιουργήματα και η νόησίς τους εκδηλώνεται και λειτουργεί δυνάμει ενός υπάρχοντος εις αυτά αιτίου μη νοητού.

Αφού η νόησις γίνεται δια των αισθησιακών οργάνων έπεται ότι αυτή υπήρχε δυνάμει εις το αίτιο της Δημιουργίας και όχι ενεργεία. Νοητικό Είναι, είναι εκείνο, το οποίο γίνεται μέσα εις ένα όργανο και όταν γίνεται προσκτάται και την έννοια του συνειδητού Είναι. Χωρίς αισθησιακά όργανα δεν γίνεται νόησις. Τα αισθησιακά όργανα είναι αποτέλεσμα μιας μακραίωνης εξελίξεως των μορφών της Φύσεως. Χωρίς νόηση δεν μπορεί να γίνει συνειδητή ύπαρξις. Επομένως ο Δημιουργός δεν ήταν νοητική και συνειδητή ύπαρξις, ούτε καν ατομική, γιατί σε μια τέτοια περίπτωση θα παρέμενε ως ατομική και τα παράγωγα της θα ήσαν μόνον ενέργειες και όχι ατομικότητες.

Εκείνο όμως που παρατηρούμε είναι ότι τα παράγωγα του Δημιουργού είναι και νοητικές και συνειδητές ατομικότητες και έγιναν τοιαύτες δια της εξελίξεως της ουσίας εκείνης η οποία είναι η βάσις της ατομικής τους υποστάσεως. Ομιλώ έτσι προς σε, γιατί θέλω να σε εκτοπίσω από τα χαράκωματα μέσα στα οποία κλείσθηκε ο νους σου και από τα οποία πρέπει να τον ελευθερώσω.

Δεν σου διαγράφω σύστημα, αλλά θίγω τα σημεία από τα οποία η ανθρώπινη διανόησις μπορεί να αντλήσει τα στοιχεία που απαιτούνται προς διαμόρφωση συστήματος.

Εάν οι ακτίνες της διανοήσεως του Θεού πνεύματος δεν εξετεινόντο ανελικτικά εις τον άπειρο κόσμο δια του πολλαπλασιασμού της ενεργητικότητάς τους, θα έμεναν μόνιμα οι αυτές. Αυτό όμως θα καθίστατο όχι μόνον αίτιο εξαφανίσεώς τους, γιατί ότι δεν μπορεί να ενεργήσει δεν μπορεί και να υπάρχει, αλλά και αίτιο ώστε τα κάτω του Θεού πνεύματος νοητικά όντα δια του ρου της εξελίξεως τους σε κάποιο χρόνο του απείρου, θα καθίσταντο νοητικά υπέρτερα του. Ο Δημιουργός Θεός αν ήταν «εν ενεργεία» νοητικό ον, μη υποκείμενο σε νοητική εξέλιξη θα καθίστατο υποδεέστερο των εξελισσομένων νοητικών όντων της Δημιουργίας του.

Προσέξατε, η νόησις των όντων κάθε νόησις, δεν είναι δημιουργικό αίτιο αλλά αποτέλεσμα. Η νόησις γίνεται δημιουργικό αίτιο υπέρτερης νοήσεως και αυτό είναι ο πολλαπλασιασμός της ενεργητικότητάς της.

Η νοητική ενέργεια του Θεού πνεύματος αφορά την εξερεύνηση των αιτίων της Δημιουργίας της και εξ αυτής της γνώσεως οδηγείται στον καθορισμό των σχέσεων της προς

τις νοητικές ενέργειες των άλλων όντων εκ των οποίων σχέσεων εξαρτάται και η προς τα πρόσω πορεία της. Εις το σημείο αυτό εφιστώ ιδιαίτερα την προσοχή σου.

Νοητική ενέργεια δεν μπορεί να εκδηλωθεί και λειτουργήσει ούτε και δυναμικώς να εξελιχθεί, αν δεν συνεκδηλωθεί και δεν συλλειτουργήσει μαζί με αυτή όμοια νοητική ενέργεια και άλλων όντων.

Τα μέσα δια των οποίων εκδηλώνονται και ενεργούν είναι τα αισθησιακά όργανα, αλλά αυτά είναι μόνο όργανα στα οποία λειτουργούν οι ατομικές ψυχές. Αν αυτά τα όργανα είναι άρτια οι δυνάμεις των ατομικών ψυχών εκδηλούνται ευχερώς και μεταβάλλονται σε νοητικές ενέργειες. *Η δύναμις της νοήσεως είναι ψυχική, το όργανο είναι μέσον μεταβολής αυτής της δυνάμεως εις νοητική, άπαξ δε αυτή καταστεί νοητική, γίνεται και συνειδητή γιατί νοεί την ύπαρξη της.*

Και η ατομική ψυχική ύπαρξις δεν είναι εξ αρχής νοητική και συνειδητή, αλλά γίνεται δια της εξελίξεως των δυνάμεων της ουσίας της. Αυτή την αναλογία πρέπει να βρήτε μεταξύ του Δημιουργού Θεού και του Θεού πνεύματος, για να δικαιολογήσετε την χωριστή τους έννοια. Ο ένας είναι το αίτιο, ο άλλος ο σκοπός του αιτίου. Ο ένας είναι η αρχή, ο άλλος το αποτέλεσμα. Το αποτέλεσμα αφορά όλες τις ατομικές ψυχές των κόσμων, όλο το εξελισσόμενο ουσιαστικό άπειρο το οποίο γίνεται ατομική ψυχή και η ατομική ψυχή Θεός πνεύμα.

Ήδη φίλε θνητέ, θα κάνεις εκείνο το οποίο σου είπα... Εις το σημείο αυτό είμαι υποχρεωμένος να διακόψω εν μέρει την περιγραφήν των γεγονότων που επακολούθησαν ως εκ του άκρως απόρρητου αυτών.

Την επιτυχία του έργου θα την εννοήσεις από τα αποτελέσματα τα οποία θα προκύψουν.

Τα αποτελέσματα θα σημειώνονται δια φαινομένων. Τα φαινόμενα θα εμφανίζουν μια εσωτερική γαλήνη της ψυχής σου και μια συγκέντρωση των δυνάμεων της οι οποίες θα τείνουν να εξέρχονται του οργανισμού σου και πρώτιστα από την διάνοια σου, όταν θα έχεις τους οφθαλμούς σου κλειστούς; σαν δέσμη φωτός. Τότε το όλον αισθησιακό σύστημα σου θα περιέρεται σε ένα είδος παθητικότητας και μια άλλη αίσθησις θα κυβερνά το Εγώ σου, το οποίο και θα εξέρχεται του οργανισμού σου. Θα σημειώνεται πλήρης χωρισμός του ψυχικού σου Είναι από του οργανικού σου Είναι, αλλά και τα δύο θα ενεργούν γιατί θα συνδέονται με ακτίνες οι οποίες θα έχουν τις βάσεις τους στο ψυχικό σου Είναι.

Το ψυχικό σου Είναι θα προχωρεί και θα απομακρύνεται από το οργανικό σου και έπειτα θα επανέρχεται εις ένωση με αυτό. Η επαναφορά του ψυχικού Είναι στο οργανικό θα εξαφανίσει την παθητικότητα του και τότε η διάνοια σου θα λειτουργεί φυσιολογικά όπως συνηθίζεται να λέγεται στην ανθρώπινη γλώσσα σας. Στην κατάσταση αυτή θα χάνεις πλέον την εσωτερική εκείνη ψυχική αίσθηση, εκείνη που αποκαλύπτει την ύπαρξη της και την διακρίνει από την έννοια των αισθήσεων του ανθρώπινου όντος στην εξωτερική του εμφάνιση. Αυτά τα φαινόμενα πρέπει να τα σπουδάσεις γιατί αποτελούν μέγιστο μάθημα της ανθρωπίνης γνώσεως την οποία την χωρίζουν σε δύο κατηγορίες. Την αντικειμενική γνώση των εξωτερικών φαινομένων της Φύσεως και την αντικειμενική των εσωτερικών της λειτουργιών.

Πρώτιστα θα εννοήσεις και τους συνδέσμους που έχει το εσωτερικό σου Εγώ με άλλα τοιαύτα Εγώ, καθαρώς πνευματικά, που ζουν και κινούνται έξω των ανθρώπινων οργανισμών, των οποίων οι αντικειμενικές γνώσεις μεταβιβάζονται υπό την έννοια της εμπνεύσεως στις ανθρώπινες διάνοιες, δια του εσωτερικού Εγώ των ανθρώπων όταν αυτά είναι ανεπτυγμένα.

Εις το σημείο αυτό πρέπει να σπουδάσεις και κατανοήσεις ότι η ηθική κατάστασις των εσωτερικών Εγώ των ανθρώπων είναι το μοναδικό φαινόμενο ενός φορέα δια του οποίου

μεταβιβάζονται πραγματικές αλήθειες στις ανθρώπινες διάνοιες ή και διεστραμμένες τοιαύτες, αν η ηθική κατάστασις αυτών των Εγώ είναι ή μειωμένη ή η ουσία τους είναι ανεξέλικτη.

Δια του έργου των... που θα επιτελέσεις θα επιδιωχθεί η μεταβολή της ηθικής καταστάσεως της ψυχής σου, η αλλαγή των νοητικών σου κατευθύνσεων και η απαλλαγή του νοητικού σου από τα περιεχόμενα του εκείνα τα οποία εμποδίζουν την απόλυτη συνεργασία του με το ψυχικό σου Είναι.

Η μεταβολή της ηθικής ψυχικής σου καταστάσεως θα γίνει με νέους συνδέσμους της ψυχής σου προς πνευματικές υπάρξεις ηθικού καλλίτερου εκείνου μετά των οποίων πρότερον ευρίσκετο συνδεδεμένη. Εις αυτό, τα μέγιστα θα χρησιμεύσει το έργο που σου υποδείχθηκε. Η απαλλαγή του νοητικού σου από τα ψευδή περιεχόμενα του θα συντελεσθεί από τις εμπνεύσεις οι οποίες θα έλθουν εις αυτό από τους νέους πνευματικούς συνδέσμους της ψυχής σου.

Όταν θα φθάσεις εις το έργο του... τότε, η έξοδος της ψυχής σου από τον οργανισμό της θα γίνεται ευχερέστερα χωρίς να δημιουργεί καμιά ανωμαλία εις αυτόν. Θα του μεταδίδει την ενεργητικότητα της ζωής σαν να βρισκόταν μέσα σ' αυτόν και θα του παρέχει μάλιστα και κάποια άλλη δύναμη την οποία θα αντλεί από τις επαφές της προς πνευματικούς κόσμους η οποία θα του εξωραΐζει το σύνολο από άποψη ήρεμης εμφανίσεως.

Όσον θα εκτείνεται εις μεγαλύτερο μήκος προς τα άνω η ψυχή σου, τόσο η γενική της κατάστασις θα μεταβάλλεται επί το δυναμικότερο και το ηθικότερο.

Αλλά το έργο αυτό πρέπει να γίνεται συνεχώς και να τηρείται απόλυτη σιγή επί των αποτελεσμάτων του προς τους άλλους ανθρώπους, γιατί αυτοί επειδή δεν μπορούν να κατανοούν την περιγραφή των φαινομένων αυτού του είδους των εξόδων της ψυχής σου, θα την επιδρουν αρνητικά δια συγκεντρώσεως αρνητικών ηλεκτρικών δυνάμεων επί αυτής. Η συγκέντρωσις αυτών των αρνητικών δυνάμεων επί της ψυχής η οποία αποκαλύπτει τα φαινόμενα αυτά της εξόδου της, γίνεται δια της εκφράσεως της θλίψεως, της περιφρονήσεως και εν γένει δια της αποκρούσεως υπό των άλλων ανθρώπων των αποκαλυπτομένων σαν ακατανόητων. Μόνον ισχυρές ψυχές με δυναμική ακατάβλητη ενέργεια αποκρούουν αυτού του είδους αρνήσεις προερχόμενες από άλλους ανθρώπους, γιατί αυτές είναι θωρακισμένες από μια ακατάβλητη ακτινοβολία η οποία περιβάλλει το σύνολο τους επί του οποίου και θραύεται κάθε άρνησις που έρχεται σε επαφή προς αυτό. Αυτό το οποίο γίνεται «έξωθεν» του ανθρώπου δια των αρνήσεων και μεταβιβάσεων αρνητικών ηλεκτρικών δυνάμεων, αυτό ακριβώς γίνεται και στις «έσωθεν» ενέργειες της ψυχής. Όταν η ψυχή εξέρχεται του οργανισμού της πρέπει να αποκρούσει κάθε επαφή της προς πνευματικές υπάρξεις ηθικώς κατώτερες της, εκτός των περιπτώσεων που αυτή θέλει να τις επιδράσει προοδευτικώς. Παρ' όλα αυτά και σε μια τέτοια περίπτωση η εξερχόμενη ψυχή μπορεί να υποστεί, από αρνητικές επιδράσεις, μείωση της δυναμικότητας της πτήσεως της προς υπέρτερους πνευματικούς κόσμους.

Θα προχωρήσεις εις το έργο σου. Στον... θα σημειώσεις το μέγιστο μήκος της ψυχικής σου πτήσεως και τότε θα αντικρίσεις να φράσσεται η οδός προς πτήση προς τα εμπρός περισσότερο. Παμμέγιστα εμπόδια θα ζητήσουν το σταμάτημα της πτήσεως σου, που θα προέρχονται από πνεύματα τα οποία δρουν εις τα πεδία αυτού του χώρου. Εκεί πρέπει να διεξαγάγεις ένα αγώνα ο οποίος θα εμφανίσει την δυναμικότητα που απόκτησε η ψυχή σου από το έργο... και την ισχυρή θέληση της όπως διέλθει των σημείων αυτών.

Τα πνεύματα των πεδίων του χώρου αυτού δεν θα είναι προ σε εχθρικά. Αυτό όμως δεν θα τα εμποδίσει να σταματήσουν την διάβαση σου αν η δυναμικότητα της ψυχής σου δεν επιτρέπει την από εκεί προχώρησή σου και αυτό όπως προλάβουν δυσάρεστα γι' αυτήν γεγονότα. Ότι «εκείθεν» δεν θα μπορέσει να κυριαρχήσει, αναγκαία θα εκμηδενιστεί

δυναμικώς, θα χάσει την ισορροπία του και θα υποστεί πτώση. Πρέπει δυναμικά και θεληματικά να υπερισχύσεις, αλλιώς θα επανέλθεις και το έργο... θα αρχίσει από την αρχή πάλι μέχρι της οριστικής αυτής κατισχύσεώς σου.

Δεν κρίνω άσκοπο να σου ειπώ ότι ελάχιστες ανθρώπινες ψυχές διέρχονται του σημείου αυτού της προόδου. Οι περισσότερες φθάνουν ως εκεί και επιστρέφουν ελκόμενες από τις χάριτες της ανθρώπινης ζωής, κατ' αντίθεση αυτών που διέρχονται, οι οποίες έλκονται από τις χάριτες της πνευματικής ζωής κόσμων υπεραγνών. Είναι το επισφαλέστερο σημείο της προόδου της ανθρώπινης ψυχής και εάν έχουν σημειωθεί πτώσεις της, αυτό έλαβε χώραν σ' αυτό το σημείο και ουδέποτε πέραν αυτού. Τα πέραν αυτού ανήκουν εις τον Ουρανό, τα εντεύθεν στη Γη.

Όταν διέλθεις του μέρους αυτού εκμηδενίζων τις αντιστάσεις και τα εμπόδια, θα διακρίνεις οδό που θα φωτίζεται πλήρως και θα φθάνει στα όρια του Ηλιακού περιβάλλοντος. Τα μυστικά αυτής της οδού τα γνωρίζουν μόνον οι Θεοί και κανείς χωρίς τη θέληση τους δεν θα μπορέσει να απολαύσει τα θέληττα της. Οι δοκιμάσαντες τα θέληττα της, ισχυρίζονται ότι εγνώρισαν από την καθόλου έννοια τον υπέρτατο νόμο του Δημιουργού και τις σχέσεις του προς τον κοσμοποιό Έρωτα. Αρκεί να εισέλθεις στην αφετηρία αυτής της οδού. Μόνον αυτό αρκεί. Δεν θα προχωρήσεις, ούτε και πρέπει να το επιδιώξεις. Αδικαιολόγητη επιμονή η οποία θα θελήσει να ερευνήσει τα μυστικά αυτής της οδού θα έχει δυσάρεστα αποτελέσματα και εκβιαστική αποπομπή της ψυχής σου από εκεί από ισχυρότερα πνεύματα. Για να παραμείνει η ψυχή σου εκεί, απαιτείται σύνδεσμος αυτής μετά ισχυρού πνεύματος του χώρου εκείνου. Μία τοιαύτη σύνδεσις δεν είναι από τα εύκολα επιτεύγματα. Θα απαιτηθεί μακρά εξαντιστική εργασία την οποία υποδεικνύουν πνεύματα ανάλογα της ηθικής καταστάσεως της γνωστής εις σε Νύμφης. Εκείνη βραδύτερον θα είναι η αρμόδια να σε καθοδηγήσει, αν βέβαια ολοκληρωτικά επιτύχεις το έργο.

Μετά την συντέλεση του έργου... και μετά την αποκάλυψη και την διάγνωση της ανωτέρω οδού, θα επιστρέψεις εις τον οργανισμό σου ο οποίος κατά την διάρκεια του έργου εκείνου θα λειτουργεί πάντοτε ομαλά γιατί θα του μεταβιβάζεις δια του υφιστάμενου μεταξύ αυτού και της ψυχής σου νήματος ζωικές δυνάμεις. Το νήμα αυτό θα έχει καταστεί ικανό ως εκ του έργου....

Κατά την επιστροφή της ψυχής σου εις τον οργανισμό της θα επιδιώξεις την ενίσχυση ενός οργάνου το οποίο θα τηρεί σε άμεση επαφή και μεταβίβαση τα συναισθήματα της ψυχής σου προς την διάνοια της και των διανοημάτων εκείνης προς την ψυχήν σου.

Η επαφή και μεταβίβασις εκ της ψυχής σου προς την διάνοια και αντίθετα των ενεργητικών τους αποτελεσμάτων θα γίνεται δια του οργάνου αυτού το οποίο θα ισχυροποιήσεις...

Το όργανο υπάρχει φυσιολογικά μεταξύ της ψυχής και του οργανισμού των ανθρώπων, είναι αρτηριακό και μεταβιβάζει τις ζωικές δυνάμεις της ψυχής προς το οργανισμό της.

Εις αυτή όμως την κατάσταση δεν δημιουργεί συνειδητή δια τη διάνοια ύπαρξη, αλλά λειτουργεί μόνον μηχανικά. Εις το σημείο όμως αυτό και πάλι είμαι υποχρεωμένος να σιγήσω.

Με την ισχυροποίηση του θα επιτύχει πλήρη επαφή του περιεχόμενου της «ενεστώσης» σου διανοίας προς το γνωστικό περιεχόμενο της ψυχής σου, αυτό που προέρχεται εκ της όλης της ιστορίας.

Η πλήρης αποκατάστασις αυτών των συγκοινωνιών, δηλαδή του γνωστικού περιεχόμενου της ψυχής σου και της «ενεστώσης» σου διανοίας, θα είναι η απαρχή της πλήρους μεταμορφώσεως του όλου ψυχικού, ηθικού και νοητικού σου ΕΙΝΑΙ και η απαρχή της απελευθερώσεως του από τις επιδράσεις του Γήινου περιβάλλοντος εκείνες που κρατούν παν ψυχικό Όν στους κόλπους του.

Αν δια των εργασιών σου αυτών σημειώσεις επιτυχία, θα επιτύχεις κυριαρχία του ψυχικού σου ΕΙΝΑΙ και επί του νόμου του ΘΑΝΑΤΟΥ, του θαυμάσιου αυτού νόμου, στις λειτουργίες του οποίου τα όντα της Φύσεως επανευρίσκουν διηλεκώς τον ρουν της εξελικτικής τους ζωής και το μέσον της αποβολής των ελαττωμάτων τους. Τον νόμου αυτού ο οποίος κατεργάζεται τις μεταβολές της Φύσεως και των όντων της, αυτού ο οποίος φέρει αυτά εις αποκαθαρμούς δια των ανανεώσεων του συνδέοντος αυτά ΠΥΡΟΣ προς τις οργανικές μορφές της Φύσεως, στις οποίες βρίσκουν τα μέσα της εκδηλώσεως των λανθανουσών τους δυνάμεων.

Δεν κρίνω άσκοπο να σου επισημάνω ότι η επιτυχία του έργου σου έχει ανάγκη προοδευτικής προσκλήσεως ισχύος του για να μπορέσει να στερεοποιηθεί στις σχέσεις της ψυχής σου προς τους διέποντες την θείαν οδό πνευματικούς νόμους, εις την οποία πρέπει διαρκώς η ψυχή σου να εισέρχεται με εξόδους εκ του οργανισμού της, μέχρι της οριστικής αποβολής του από αυτήν.

Αναλυτικότερα, φίλε θνητέ, δεν μπορώ να σου μιλήσω, αρκετά σου είπα.

Στη συνέχεια μου διέγραψε ένα κύκλο ενεργείας και δράσεως, αφού μου καθώρισε και τις αστρολογικές θέσεις που ήταν αναγκαίες και μου προσδιόρισε ένα νέο τύπο επικλήσεως, δια τα οποία φρονώ ότι δεν είναι σκόπιμο να τα γνωστοποιήσω.

Ευθύς ως αναγνώσεις αυτή την επίκληση χωρίς καμιά χρονοτριβή θα εμφανισθεί η Νύμφη και τότε θα ειπείς.

«Τίθεμαι υπό την προστασία σου και τις διαταγές σου».

Τα περαιτέρω θα είναι έργο του πνεύματος αυτού. Η Θεία μορφή μου απηύθυνε την λέξη «χαίρε» και αναλυθείσα σε ισχυρή ακτίνα φωτός αναχώρησε με άγουσα προς Ανατολάς.

Το έτος 1906 προσήλθα στον περιφραγμένο χώρο του Αρδηττού. Έφθασα εκεί νωρίτερα της 9ης ώρας, γιατί ήθελα να εξασφαλίσω μέρος επί του οποίου η παρουσία μου θα ήταν απαρατήρητη. Ο Ήλιος είχε εξαφανισθεί προς δυσμάς και η Σελήνη ευρίσκετο ολίγο υπεράνω του Αρδηττού. Ζήτησα με τη βοήθεια μιας επετηρίδος του αστεροσκοπείου των Παρισίων τις ορθές αναβάσεις των πλανητών και βρήκα ότι όντως κατείχαν τις θέσεις τις οποίες είχε υπολογίσει η Θεία μορφή. Κάτω στην πλατεία του Ζαππείου και εις το εκεί αναψυκτήριο βρισκόταν πάρα πολύς κόσμος που παρακολουθούσε τον κινηματογράφο ο οποίος μόλις είχε αρχίσει να λειτουργεί.

Εξερεύνησα τα πέριξ του λόφου μέρη και διαπίστωσα ότι δεν υπήρχε εκεί καμιά ψυχή ζώσα. Βρήκα το κατάλληλο σημείο επί του οποίου θα ετοποθετούμην για να αναγνώσω την επίκληση μου. Το μέρος αυτό ήταν ακριβώς επί της κορυφής τους Αρδηττού από του οποίου έβλεπα προς όλα τα σημεία του ορίζοντος. Εκάθισα εκεί και αναμνήσθηκα του όλου έργου το οποίο εξετέλεσα και όλα τα φαινόμενα τα οποία συνετελέσθησαν σαν αποτέλεσμα του έργου αυτού.

Δεν θα μπορέσω να γνωστοποιήσω με περιγραφή όλα τα φαινόμενα αυτά. Το μόνον που μπορώ είναι να δηλώσω ότι αυτά ήταν ανάλογα των όσων μου προείπε η Θεία μορφή και ότι το έργο μου αυτό είχε πλήρη επιτυχία. Θα εξιστορήσω μόνον ένα μέρος αυτού μικρό μεν, αλλά αρκετά σημαντικό, ικανό να χρησιμεύσει σε εκείνους των μεταγενέστερων μου, που θα θελήσουν να απασχοληθούν με την έρευνα των ψυχικών φαινομένων.

Το όλο περιεχόμενο της ενεστώσης μου διανοίας είχε βελτιωθεί και οι ηθικές μου αρχές είχαν αλλάξει ολοσχερώς. Αυτό προήλθε γιατί η διάνοια μου δεν λειτουργούσε μόνον «επί τη βάσει» των αντιλήψεων που σχημάτιζε από την αντικειμενική εμφάνιση των εξωτερικών μορφών του περιβάλλοντος, αλλά και «επί τη βάσει» μιας άλλης πηγής, εκείνης του όλου περιεχομένου των γνώσεων της ψυχής μου, των γνώσεων της ιστορικής της ζωής, οι οποίες

πρότερον δεν ήσαν γνωστές από την διάνοια μου, γιατί το όργανο το οποίο συνδέει τα δύο αυτά κέντρα δεν μπορούσε να μεταφέρει τις γνώσεις της ψυχής επί της διάνοιας της. Το όργανο αυτό εξαναγκάστηκε σε ομαλή λειτουργία συνεπεία της μεταβιβάσεως προς αυτό ενός ηλεκτρικού σπινθήρος με τον οποίο περιεβλήθη η ψυχή μου, όταν αυτή εισήλθε νικηφόρως εις την μεγάλην και Θεία οδόν.

Ο σπινθήρ αυτός, καθαρώς Ηλιακής φύσεως, ενώθηκε με το Ηλιακό εκείνο σπέρμα το οποίο μας μεταδόθηκε όταν η ψυχή μας περιβλήθηκε ανθρώπινο οργανισμό και το οποίο έχασε την φωτεινή του ανταύγεια λόγω της επιδράσεως που έχει υποστεί από το Γήινο περιβάλλον. Το εις εμάς Ηλιακό σπέρμα ενωθέν μετά του Ζωικού ηλεκτρικού σπινθήρος, επανέκτησε την πρότερα του αίγλη και κατέστη ικανό να δημιουργήσει κάτι τι άλλο υπέρτερο σε λειτουργία του ανθρώπινου οργανισμού. Κάποιος από τους κατοίκους της μεγάλης Θείας οδού μου είπε, ότι και πάλι το Ηλιακό αυτό σπέρμα μπορεί να χάσει την ανταύγεια του και τις ενέργειες του αν αφεθεί στις επιδράσεις του περιβάλλοντος της Γης και δεν τροφοδοτείται υπό ζωικών ηλεκτρικών σπινθήρων προερχόμενων εκ καθαρός Ηλιακής φύσεως. Αφήνεται δε στις επιδράσεις του περιβάλλοντος, όταν η ζωή του ανθρώπου και οι πράξεις του από ηθικής απόψεως εξαρτώνται εις ενέργεια από υφιστάμενα ανθρώπινα πάθη, από την αγνωσία της πραγματικής αξίας κάθε ανθρώπινης προσωπικότητας και των δικαιωμάτων της, αυτών που έχει εκ φύσεως, όπως και την αγνωσία του σκοπού τον οποίο πληροί κάθε ψυχή στον ανθρώπινο κόσμο.

Η βελτίωσις του περιεχόμενου της διανοίας μου και η αλλαγή των ηθικών μου αρχών, εβοηθήθησαν ακόμη και από μια αφαίρεση μεγάλου μέρους του περιεχομένου της ψυχής μου και της διάνοιας μου, του γνωστικού εκείνου περιεχόμενου το οποίο εξορμάτο εις τον σχηματισμό του από ανακριβή και μη φυσικά πράγματι γεγονότα, αλλά από δοξασίες και πεποιθήσεις εσφαλμένες και αντιφυσικές.

Η αφαίρεσις αυτή με απάλλαξε από ένα καταθλιπτικό βάρος και μιας εστίας δημιουργικής συσκοτίσεως και πλανών, όπως και μιας εστίας αυτόχρημα δηλητηριώδους, η οποία εκτρέπει έξω πάσης φυσικής τροχιάς και τα φυσικά συναισθήματα και τις φυσικές ιδέες του ανθρώπου, οπότεν αρχίζει ο παραλογισμός και η κακουργία, οι ύβρεις και ο εμπαιγμός, ακόμη και κατ' αυτής της θείας προσωπικότητας του ανθρώπου, του μεγάλου αυτού γεγονότος της Φύσεως, που έχει συντελεσθεί κατόπιν εργασίας πολλών αιώνων από ολόκληρη την οργανωμένη άπειρο Φύση. Οι εις εμέ επελθούσες μεταβολές και η αφαίρεσις των εκ πλάνης σχηματισθεισών ιδεών στο ιστορικό και της ψυχής μου και της διάνοιας μου, η αφαίρεσις ενός επαχθούς φορτίου διαστρεβλωτικού πάσης φυσικής αντιλήψεως, η αφαίρεσις ενός άλλου φορτίου παθών που έχουν απορρεύσει από τις ψευδείς και όλως αντίθετες προς τους λειτουργούντες νόμους και της εσωτερικής και της εξωτερικής Φύσεως σχηματισθείσες ιδέες μου, απόδωσαν και την ψυχική και την διανοητική μου ελευθερία. Το πόσο πολύτιμη είναι αυτή η ελευθερία μπορούν να την εκτιμήσουν μόνο εκείνοι που θα την γνωρίσουν, οι άλλοι, αυτοί που ζουν και κινούνται μέσα στην ψυχική και διανοητική τους δουλεία, θα δοκιμάζουν τα αποτελέσματα τους σαν δούλοι. Οι δούλοι φέρονται εις δοκιμασίες και μόνον εις δοκιμασίες, έως ότου αφυπνισθούν και γίνουν ελεύθεροι.

Η έννοια του Θεού πνεύματος από την του ανθρώπου διαφέρει και κατά τούτο. Οι μεν είναι ελεύθεροι, οι άλλοι είναι δούλοι. Οι μεν γνωρίζουν την οδό της προόδου πληρούντες «εν επιγνώσει» τους ανελικτικούς τους σκοπούς, ενώ οι άλλοι φέρονται από δουλεία σε δουλεία χωρίς σκοπό, κινούνται χωρίς κατεύθυνση και η αμφιβολία και το άγνωστο εκμηδενίζουν τις δυνάμεις τους.

Η κατάσταση που προήλθε από την μεταβολή των σκέψεων και συναισθημάτων μου, μου δημιουργούν το καθήκον να ειπώ, ότι ο άνθρωπος σπουδαίος αδικεί τον εαυτόν του όταν αφήνει τη λειτουργία της διάνοιας του να διαμορφώνει ιδέες και να κυβερνάται από αυτές,

χωρίς όμως αυτές να έχουν σαν στήριγμα της διαμορφώσεως τους πραγματικά φυσικά γεγονότα, πραγματικές φυσικές λειτουργίες. Ο άνθρωπος αδικεί τον εαυτό του όταν τελεί πράξεις οι οποίες δεν έχουν φυσικό χαρακτήρα και δεν έχουν ανάλογο υπόδειγμα μέσα στις λειτουργίες της Φύσεως, αφού και αυτός σαν οντότητα βρίσκεται και ενεργεί διεπόμενος από φυσικούς νόμους σαν ένα μέρος της όλης Φύσεως, σαν ένα νοητικό μέρος προορισμένο δια των οργάνων της διανοήσεως του να γνωρίσει και τις άλλες λειτουργίες της, όπως και τη φύση της δικής του υπάρξεως σαν φυσική οντότητα. Για τον άνθρωπο είναι απείρως προτιμότερο να αφήνει την διάνοια του σε αβίαστη ενέργεια, γιατί αυτού του είδους η ενέργεια θα γίνει πρόξενος σχηματισμού φυσικών ιδεών, παρά να καθοδηγείται από αφηρημένης έννοιας δοξασίες, οι οποίες θα του δημιουργήσουν διανοητικό περιεχόμενο επιβλαβές για την πρόοδο του.

Ευτυχώς οι νεώτεροι επιστήμονες, οι πραγματικοί και όχι τα εκ μεταδόσεως μεταδίδοντα κροτούντα κύμβαλα, αποξενώνονται από τις επιδράσεις των κρατούντων δοξασιών και προχωρούν σε σχηματισμό ιδεών με σταθερό και ακριβώς φυσικό βήμα. Οι με αυτό τον τρόπο διανοητικά εργαζόμενοι, αυτοί που βλέπουν και στα «έσω αυτών» να υπάρχει εστία από την οποία προέρχονται εμπνεύσεις περί (ορισμένων φυσικών λειτουργιών, τις οποίες διαπιστώνουν με την ελεύθερη διανόηση τους, είναι αυτοί που φέρονται άμεσα στην πραγματική ελευθερία, στην κατάσταση των «εν συνειδήσει» πορευόμενων στις τάξεις των Θεών.

Η 9 Η ΩΡΑ

Η ώρα 9 σημειώθηκε. Αμέσως με κάποιο θάρρος πεποιθήσεως και πίστεως ανάγνωσα την επίκληση μου. Όταν την τελείωσα, φάνηκε ερχόμενο προς εμέ ένα θαυμάσιο Φως εκ του Υμηττού χρώματος κυανού. Όταν το φως αυτό με προσέγγισε και με επέδρασε, παρήγαγε εις εμέ μία άφατη γαλήνη, ένα συναίσθημα μιας υπέροχης ψυχικής ηρεμίας και γαλήνης, αμέσως δε μεταμορφώθηκε στην προσωπικότητα της γνωστής μου Νύμφης.

Χαίρε φίλε, μου είπε και έτεινε τα χέρια της προς εμέ. Ασυναίσθητα κινήθηκα προς αυτήν και γονάτισα προ των ποδών της χωρίς να μπορέσω να προφέρω έστω και μια λέξη

Με πήρε και με τα δύο της χέρια και με ασπάσθηκε στο μέτωπο. Ζήτησα να πράξω και εγώ το ίδιο.

Α! όχι μου είπε. Δεν μπορείς ακόμα να έχεις ένα τέτοιο δικαίωμα. Κάθησε επί του βράχου και εγώ πάνω στα πόδια της και μου είπε.

Ας εξετάσουμε πρώτα, τότε ο άνθρωπος αποκτά το δυναμικό δικαίωμα να έρχεται σε άμεση επαφή προς ένα πνεύμα και να θέλει να το ασπασθεί με τάσεις ερωτικού αισθήματος; Σου παρατηρώ πως η μορφή μου, η οποία δεν είναι και η πνευματική μου μορφή, εκείνη με την οποία κινούμαι και ζω στον κόσμο του περιβάλλοντος μου, αλλά ένα αποτύπωμα της μορφής με την οποία έζησα εις τον κόσμο των ανθρώπων, ηλεκτρίζει την διάνοια σου σε βαθμό ώστε να επιθυμεί ένωση της με την εμφανιζόμενη προ των οφθαλμών σου ύπαρξη μου.

Ναι! ηλεκτρίζεται η διάνοια σου από το αποτύπωμα του μορφικού μου ΕΙΝΑΙ της τελευταίας ανθρώπινης ζωής μου, το οποίο αυτή τη στιγμή εμφανίζω προς σε και γιατί το θέλω και γιατί υποχρεώθηκα από μια υπάρχουσα άγνωστη για σε σύμβαση η οποία έχει δημιουργηθεί από υπέρτερα πνευματικά όντα, σύμβαση η οποία έχει να πληρώσει ορισμένους σκοπούς προς προαγωγή των ανθρώπινων ψυχών, η οποία υποχρεώνει επίσης τα πνεύματα της τάξεως μου να έρχονται προς τους ανθρώπους, ευθύς ως ακούσουν απευθυνόμενη επίκληση προς αυτά από αυτούς, της οποίας όμως το περιεχόμενο των εννοιών της είναι ανάλογο προς την πνευματική τους κατάσταση.

Ο άνθρωπος δεν έχει δυναμικό δικαίωμα, δηλαδή δικαίωμα το οποίο απορρέει από το βαθμό της ψυχικής του εξελίξεως να έρχεται σε ένωση με ένα πνεύμα προς τον σκοπό της πληρώσεως ενός νόμου από τον οποίο εξαρτάται η περαιτέρω ψυχική του πρόοδος, εάν δεν έχει ηθική και νοητική κατάσταση ανάλογη εκείνης του πνεύματος με το οποίο θέλει να έρθει εις ένωση; Υπάρχει φίλε μου, μια ανάλογη τέτοια κατάσταση μεταξύ εμού και σου; Και αν δεν υπάρχει, πως τότε δια της ενώσεως μας οι δυνάμεις μας θα λειτουργήσουν αρμονικά για να πληρωθεί ο δια της ενώσεως μας προσοδευτικός σκοπός μας; Αφού δεν υπάρχει μια τέτοια αναλογία δυνάμεων μας, τα ψυχικά μας ΕΓΩ δεν θα αποτελέσουν άρνηση το ένα προς το άλλο;

Απάντησα ότι το ισχυρότερο θα επιδράσει το ασθενέστερο. Είναι και αυτό ένας νόμος ο οποίος δια της λειτουργίας του υπηρετεί την πρόοδο των όντων.

Έλαβα όμως εις απάντηση τα ακόλουθα.

Χαίρω πολύ, αγαπητέ φίλε, γιατί γνωρίζεις τον νόμο αυτό. Αυτή η γνώσις σου είναι από τα διανοητικά σου φαινόμενα εκείνα που εγγυώνται την πρόοδο σου. Αλλά δεν πρόκειται περί του νόμου αυτού τον οποίο ασκούν καθολικώς όλες οι πνευματικές υπάρξεις, αυτές που γνώρισαν τον σκοπό του, αυτές που γνώρισαν την αξία του καθήκοντος το οποίο έχουν να πληρούν οι ψυχές των διαφόρων κόσμων προς αλλήλους, αυτές που γνώρισαν ότι οι ισχυρότερες έχουν ως έργο τους την επιβοήθηση προς πρόοδο των ασθενέστερων τους, τον οποίο νόμο όμως ελάχιστες των ανθρωπίνων ψυχών πληρούν και γι' αυτό ακριβώς σημειούνται η επιβράδυνσις της εξελίξεως των ανθρωπίνων όντων.

Πρόκειται περί άλλου νόμου. Του νόμου εκείνου ο οποίος όταν πληρούνται εξωραΐζει την ηθική και νοητική κατάσταση των ψυχών, του νόμου εκείνου ο οποίος προάγει τα ψυχικά όντα στις σφαίρες της αγνής ζωής, της ζωής την οποία αγνοεί το ανθρώπινο γένος, η οποία όμως διέπει τα ελεύθερα πνεύματα αυτά που βρίσκονται πέραν της ανθρωπίνης ζωής.

Πρόκειται περί της ερωτικής ενώσεως μεταξύ μιας ανθρωπίνης ψυχής και μιας πνευματικής υπάρξεως η οποία ζει και ενεργεί πέραν του κόσμου σας.

Μια τέτοια τάση ενστικτωδώς εξεδήλωσε προς εμέ η ψυχή σου και κινήθηκε προς εμέ χωρίς ενσυνείδητη και διαγνωστική καθοδήγηση. Θα εδεχόμην μια τέτοια κίνηση της ψυχής σου, αν γνώριζε την αυτού του είδους έννοια της κινήσεως της και θα την εδεχόμουν, γιατί τότε θα γνώριζες και την δική σου και την δική μου πνευματική δυναμική κατάσταση. Η άγνοια σου όμως μας χωρίζει και δεν μπορείς να αρνηθείς ότι ακόμα στερείσαι και του μέσου το οποίο μπορεί να επιφέρει μια τέτοια ένωση μας, του μέσου το οποίο έχω εγώ και ενεργώ που αντιστοιχεί προς το μέσο εκείνο που έχεις και συ και ενεργείς, του ανθρωπίνου σου οργανισμού.

Η μορφή μου υπό την οποία με βλέπεις είναι ένα αποτύπωμα ανθρωπίνης μορφής. Αλλά εγώ εμφανίσθηκα εις σε με την μορφή αυτή γιατί αλλιώς δεν θα μπορούσες να με διακρίνεις. Αυτό όμως δεν δηλώνει ότι εγώ ζω και ενεργώ υπό αυτή τη μορφή. Εγώ ενεργώ υπό την πνευματική μου μορφή την οποία συ ακόμη δεν την έχεις αποκτήσει και για αυτό χωριζόμαστε από μεγάλη απόσταση. Ας εξετάσουμε τώρα, αγαπητέ φίλε, την διαφορά και τις έννοιες της, δηλαδή της αποστάσεως αυτής που μας χωρίζει, από ένα κόσμο με ενεργητικό περιβάλλον εις το οποίο είσαι υποταγμένος. Αν ήλθες προς συνάντησή μου αυτό δεν σημαίνει ότι υπερίσχυσες αυτού του περιβάλλοντος, ότι ελευθερώθηκες από τα δεσμά του και γι' αυτό έφθασες σε μένα. Αντίθετα, εγώ που δεν ζω σ' αυτό το περιβάλλον αλλά εις ένα άλλο υπέρτερο ενεργητικά αυτού και οι μετ' εμού συνεργαζόμενοι, σου αποδώσαμε προσωρινή ελευθερία δια μεταδόσεως δυνάμεων μας, για να μπορέσεις να επικοινωνήσεις μαζί μας, να αντιληφθείς το δικό μας περιβάλλον και να εκτιμήσεις τις χάριτες της ζωής του περιβάλλοντος μας.

Εν πρώτοις, ο οδηγήσας σε δια δυνάμεων του ως αρμόδιος, ένωσε μια ακτίνα της ψυχικής σου ενέργειας προς τις ενέργειες των υπάρξεων του κόσμου μας. Δ' αυτής της ακτίνας, η οποία χρησιμοποιήθηκε και σαν φορέας των προς σε εμπνεύσεων μας, σου μετεδόθησαν οι κατόπιν οδηγίες και δια αυτών διήλθες του όλου σημειωθέντος μέχρι τούδε έργου σου. Αλλά η ακτίς της επικοινωνίας μας δι' ορισμένων πράξεων τις οποίες έκανες σε έφεραν εγγύτερα προς τον κόσμο μας και περιβλήθηκες με δυναμικές ενέργειες αυτού.

Παρ' όλα αυτά, ακόμη χωριζόμαστε, γιατί σαν ανθρώπινη ύπαρξη δεν μπόρεσες να περιβληθείς μέσου, ώστε να γίνεις νικητής του περιβάλλοντος του ανθρώπινου κόσμου και να ζεις και ενεργείς και στο δικό μας κόσμο και στον κόσμο των ανθρώπων. Εγνώρισες τα μυστικά της πνευματικής φύσεως και τα μέσα της ενεργείας των πνευμάτων εκείνων που έχουν ελευθερωθεί από τον κόσμο των ανθρώπων. Αλλά τα μέσα αυτά τα ξετίμησες από την φυσική τους πραγματικότητα; Φρονώ όχι. Γιατί αυτό δεν είναι δυνατόν και γιατί έχεις ακόμη ανάγκη ενδελεχέστερων ερευνών επί των ουσιαστικών δυνάμεων εκείνων που αφορούν τόσο την ανθρώπινη φύση και την ψυχή της, όσον και την φύση του κόσμου μας και των πνευμάτων που δρουν σ' αυτόν τον κόσμο.

Πρέπει να ερευνήσεις την πρώτη δυναμική εκδήλωση του Δημιουργού, τον πρώτο νόμο του από τον οποίο απορρέουν όλες οι ενέργειες των κόσμων και να διακρίνεις την δυναμικότητα του νόμου αυτού εις τον ανθρώπινο κόσμο, όπως και τη διαφορά αυτής της δυναμικότητας η οποία χωρίζει τον κόσμο αυτό από τον αμέσως ανώτερο του, δηλαδή τον κόσμο τον δικό μας.

Τότε θα εννοήσεις, ότι πρέπει να εκμηδενίσεις αυτή τη διαφορά, όπως και το μέσο δια του οποίου θα γίνει αυτή η εκμηδένιση. Αυτό είναι το κατ' εξοχήν ζήτημα που πρέπει να σε απασχολήσει. Η διάνοια σου ελκύσθηκε από την μορφή μου και ελκύσθηκε γιατί αυτή έχει κάτι τι υπέρτερο στη λειτουργία της.

Έχει κάτι το οποίο είναι σχετικό προς την λειτουργία της όλης ενεργητικότητας της δικής σου ανθρώπινης μορφής. Είναι το ίδιο, μπορώ να ειπώ, με τη διαφορά όμως ότι η δυναμική του ενέργεια είναι ανώτερη της δυναμικής ενέργειας εκείνου του μέσου που εξωτερικεύει και φέρει εις λειτουργία στα διάφορα όργανα του οργανισμού σου τις ψυχικές σου δυνάμεις.

Αυτό το διαφορετικό υπάρχον μεταξύ εμού και σου πρέπει να εξισωθεί στις δυναμικές του ενέργειες οπότεν θα μπορεί να συντελείται η ένωσίς μας.

Ας εξετάσουμε όμως αυτό το θέμα αναλυτικότερα για να φθάσουμε στο συμπέρασμα της εξισώσεως των δυναμικών μας ενεργειών.

Η Θεία μορφή σου ομίλησε περί ενός τρίτου παράγοντος ο οποίος διακανονίζει τις ενέργειες και λειτουργίες της όλης ανθρώπινης υποστάσεως όπως και κάθε άλλης ψυχικής μορφής του κόσμου. Ο παράγων αυτός είναι το συνδετικό διάμεσο μεταξύ της ψυχής και του οργανισμού του όντος και από αυτόν προκύπτει η όλη ενέργεια των όντων. Αυτό το διάμεσο είναι η ουσία του Πατρός των κόσμων. Αλλά αυτή η ουσία στις διάφορες μορφές έχει ενέργεια ανάλογη με αυτούς.

Στην πνευματική μου μορφή από την οποία προήλθε το αποτύπωμα της ανθρώπινης μου μορφής κι αυτό γιατί εγώ το θέλησα, αυτό το διάμεσο έχει ενεργητική δύναμη πολύ υπέρτερη του διαμέσου της δικής σου μορφής. Η διαφορά των μορφών μας, η διαφορά όλων των μορφών της Φύσεως προέρχεται από τη δυναμικότητα του ενεργητικού αυτού μέσου. Ο βαθμός αυτής της ενεργητικής δυναμικότητας εξαρτάται και από τις εκδηλωμένες και λειτουργούσες δυνάμεις της ατομικής ψυχής. Η ποσότητα των εν λειτουργία δυνάμεων της ψυχής εξαρτάται από τον οργανισμό που έχει σαν μέσο εκδηλώσεως των δυνάμεων της. Η ποιοτική και δυναμική κατάστασις του ενεργητικού διαμέσου είναι ανάλογη προς τις «εν λειτουργία» εκδηλούμενες δυνάμεις της ατομικής ψυχής και προς την δυναμικότητα τον συγκροτημένου οργανισμού της.

Αυτό που μας χωρίζει και εμποδίζει την ψυχική μας ένωση είναι το ενεργητικό διάμεσο των οργάνων της λειτουργίας των ψυχικών μας δυνάμεων. Ας προσέξουμε τώρα για να αντιληφθούμε τι ακριβώς έγινε δια των μέχρι τούδε εργασιών εκείνων που οδηγήθηκες να κάνεις. Η επαφή σου προς τον Κάτοικο του Σύμπαντος, η επαφή σου προς την Θεία μορφή και προς εμένα, είχαν σαν αποτέλεσμα την μεταβίβαση προς την ψυχή σου ακτίνων του ενεργητικού διαμέσου των πνευματικών μας μορφών. Συνεπεία των επιδράσεων των ακτίνων αυτών η ψυχή σου εξωτερίκευσε δυνάμεις της προς λειτουργία, οι οποίες πρότερον ευρίσκοντο σε κατάσταση λανθάνουσα. Οι δυνάμεις αυτές ευρίσκοντο σ' αυτή την κατάσταση γιατί το ενεργητικό διάμεσο της ψυχής και οργανισμού σου δεν είχε την ενεργητική δυναμικότητα να τις φέρει εις λειτουργία. Αυτό το γεγονός έδωσε το μέσον της μεταβολής των ιδεών και συναισθημάτων σου, δηλαδή την καλλίτερη λειτουργία τους από την οποία προήλθε και η δύναμις της πτήσεως της ψυχής σου προς τις χώρες της Θείας οδού. Ακόμη οι εκδηλωθείσες δυνάμεις της ψυχής σου και η λειτουργία τους προκάλεσαν την ένταση της ενεργητικής δυναμικότητας του ενεργητικού σου διαμέσου. Τώρα αγαπητέ φίλε, βρισκόμαστε στο ουσιωδέστερο σημείο και γι' αυτό θέλω να προκαλέσω την αδιάλειπτη προσοχή σου σ' εκείνα που θα σου ειπώ. Πρόκειται από αυτή την στιγμή δια των πτήσεων της ψυχής σου προς τους οικούντας την Ιερά οδό να αντλήσεις εκ των επαφών σου από τις πνευματικές τους μορφές ενεργητικόν τους μέσον και με αυτό να αντικαταστήσεις ολόκληρο το ενεργητικό μέσο, αυτό που συνέδεσε την ψυχή σου προς τον οργανισμό σου κατά τον χρόνο της ενσαρκώσεως της εις τον οργανισμό σου. Να αντικαταστήσεις ολόκληρο το ενεργητικό σου αυτό μέσο δια του ενεργητικού της λειτουργίας των πνευματικών μορφών. Για να γίνει όμως αυτό το έργο οι προς τον πνευματικόν αυτό κόσμο πτήσεις και επαφές της ψυχής σου πρέπει να γίνονται συνεχώς και το ηθικό της να είναι αγνό. Όταν συντελεσθεί η ολοκληρωτική αντικατάστασις του ενεργητικού" σου μέσου, τότε θα έλθεις εις ένα άλλο είδος ζωής, ζωής η οποία θα ενεργεί και θα εξελίσσεται εις τον κόσμο μας και «εν ταυτώ» και εις τον ανθρώπινο κόσμο, μέχρι της ώρας της οριστικής αποβολής από την ψυχή σου του οργανισμού της.

Από της ολοκληρωτικής αντικατάστασης του ενεργητικού σου διαμέσου, σαν υποκείμενα ερευνάς θα έχεις τα φαινόμενα και των δύο κόσμων. Όταν συντελεσθούν όλα αυτά, τότε θα πραγματωθεί η ένωσις μας και σαν αποτέλεσμα θα έχει την πλήρη μετατροπή της ψυχικής σου καταστάσεως και την ένωση όλων των ιστορικών της γνώσεων. Το σημερινό σου διανοητικό περιεχόμενο θα ενωθεί με το όλον γνωστικό σου περιεχόμενο, το ιστορικό της ψυχής σου, οπότεν θα γνωρίσεις πραγματικά τι είσαι.

Η του είδους αυτού κατάστασις της ψυχής σου θα' επιτρέψει την περιβολή της με τον πέπλο της Θεάς της Σοφίας και τότε θα απαλλαγείς οριστικά από τις ενσαρκώσεις της στους ανθρώπινους οργανισμούς.

Τότε θα αποκτήσει όργανο ενεργείας άφθαρτο και δι* αυτού θα εξελίσσεται εις τον άπειρο κόσμο χωρίς να δοκιμάζει πια τις πικρίες και θλίψεις του θανάτου και των γεννήσεων.

Με το άφθαρτο αυτό όργανο θα διέλθει τις κλίμακες της πνευματικής ζωής σε πλήρη γαλήνη και ηρεμία και δεν θα ξαναδοκιμάσει ποτέ αυτό που δοκιμάζει η ανθρώπινη ζωή, ούτε θα παρακολουθείται από τα πάθη της.

Θα έχει μόνον ένα αίσθημα θλίψεως. Την κατάσταση της ανθρώπινης ζωής για την «επί τα πρόσω» μεταβολή της που θα πρέπει να εργασθεί.

Και τώρα, αγαπητέ μου φίλε, ας έλθουμε να εξετάσουμε τη ζωή των ανθρώπων για να διευκρινήσουμε τα απαιτούμενα μέσα για την μεταβολή και εξέλιξη της επί το προοδευτικότερο και τους νόμους δια των οποίων επιτυγχάνεται αυτή η εξέλιξις.

Αλλά προ αυτού ιδέ τον Ουρανό. Αυτός χωρίζεται υπό δύο γραμμών σε τέσσερα τμήματα. Υπό μιας κάθετης η οποία εκτείνεται από Ανατολής προς Δυσμάς και μιας οριζόντιας η οποία

εκτείνεται από Βορρά προς Μεσημβρίαν. Η συνάντησις αυτών των δύο γραμμών εις το κέντρον του ορώμενου Ουρανού αποτελεί το σχήμα του Σταυρού. Το κέντρο της διασταυρώσεως των δύο αυτών γραμμών είναι για κάθε Γήινο τόπο το ύψιστο σημείο. Όταν από το σημείο αυτό διέρχονται τα Ουράνια σώματα, συνεπεία της Κινήσεως της Γης τότε το φως τους, είτε το ατομικό είτε το επί το επί αυτών αντανακλώμενο των άλλων σωμάτων, έχει την ισχυρότερη επίδραση επί των μορφών της Γης, όλων των μορφών της. Αυτό το φως είναι που καλλιεργεί την εξέλιξη των μορφών και τις τροφοδοτεί. Το φως αυτό προκαλεί την εκδήλωση της ενεργητικότητας των μορφών και αυτό ακριβώς είναι εκείνο το οποίο μπορούμε να το αποκαλέσουμε ως πηγήν της ζωής των όντων της Γης. Χωρίς αυτό το φως και της ισχυρής του επιδράσεως επί της όλης μάζης της Γης, αυτή θα παρέμενε σαν μια άμορφη μάζα, από άμορφη δε μάζα δεν είναι δυνατόν να εμφανίζονται ενεργητικές μορφές. Η εμφάνισις των μορφών, η εξέλιξίς τους και η δυναμική ενεργητικότητα τους είναι αποτέλεσμα της επενέργειας του φωτός.

Δια αυτού του φωτός όλα τα στοιχεία που απετέλεσαν τις μορφές βρίσκονται σε μια γενική επιμειξία, η επιμειξία επιφέρει την εκδήλωση των ενεργητικών τους δυνάμεων και μια εναλλαγή αυτών των δυνάμεων επί πάντων των στοιχείων προκαλεί τους πολύπλοκους σχηματισμούς των μορφών από αυτά.

Η έντασις της εναλλαγής των ενεργητικών δυνάμεων των στοιχείων των μορφών προσδιορίζει και την ικανότητα τους εις τον σχηματισμό των ειδικών μορφών. Ανάλογα της πηγής του φωτός που επηρεάζει τα στοιχεία, αυτά προσλαμβάνουν την ικανότητα των ειδικών τύπων σχηματισμών. Η διατήρησις των σχηματισμών των στοιχείων εξαρτάται από το φως που τα επηρεάζει και τα τροφοδοτεί. Οι μετασχηματισμοί των στοιχείων προέρχονται από τη μείξη των επενεργειών του φωτός αυτού που έρχεται από διάφορες πηγές εις τον Γήινο κόσμο.

Αναλογικώς αυτό που γίνεται στα στοιχεία της Φύσεως γίνεται και στις μορφές της. Και οι μορφές αυτές βρίσκονται σε μια γενική επιμειξία η οποία προκαλεί εναλλαγή των ενεργητικών τους δυνάμεων. Δια της επιμειξίας αυτής και της εξακολουθητικής επιδράσεως του Φωτός σχηματίζονται οι πυρήνες της συνεχούς ανανεώσεως τους. Η μη παροχή φωτός από τις πηγές των σωμάτων του Ουρανού θα μετέφερε την ουσία των μορφών σε αδρανή κατάσταση και τότε καμιά εναλλαγή των δυνάμεων τους δεν θα γινόταν, οπότε ο σχηματισμός των πυρήνων της ανανεώσεως τους θα εξαφανιζόταν και θα προκαλούσε τον εξαφανισμό των μορφών.

Οι πηγές του φωτός, αγαπητέ φίλε, δεν μπορούν να εξαφανισθούν ή εάν μερικές από αυτές στον άπειρο χρόνο καταστούν ανίσχυρες ως προς το καθολικό αυτό έργο της Φύσεως των κόσμων, θα εμφανισθούν άλλες εντονώτερές τους. Και τώρα ας έλθουμε στη ζωή των όντων η οποία διέπεται από τους ίδιους φυσικούς νόμους με μεγαλύτερη ενεργητικότητα των δυνάμεων τους.

Από ότι μέχρι τώρα έχει λεχθεί προκύπτει ότι μέσα στο σχηματισμό της ακτίνας του φωτός λειτουργεί ένας υπέρτατος νόμος ο οποίος καθίσταται το κέντρο των ενεργειών παντός μορφικού κόσμου

.....

Στο σημείο όμως αυτό διέκοψε την περιγραφή και άλλων γεγονότων αιτιολογώντας το με τα ίδια λόγια όπως και σ' άλλη παρόμοια περίπτωση: Δεν θα ήθελα να ενδιατρίψω σε περισσότερες λεπτομέρειες οι οποίες επ' ουδενί λόγω θα έπρεπε να αφεθούν αποτυπωμένες σε χαρτί προς μελέτη των μεταγενεστέρων. Αν οι μεταγενέστεροι φθάσουν στα επίπεδα εκείνα που επιτρέπουν την κατανόηση τους θα μπορέσουν να μνηθούν στις μεγάλες αλήθειες και χωρίς γραπτή υποθήκη. Οι Ιεροφάντες δεν έχουν εκλείψει. Αρκεί οι ψυχές των ανθρώπων να εκδηλώσουν έφεση και να στραφούν προς τον μέγα ορίζοντα και θα βρουν Διδασκάλους να τους μυήσουν.